

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομὴ ἑτησία.

Ἐν Κωνσταντιπόλει γρ. ἀργ. 30

Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » » 35

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 8

Ἐξάμηνος τὰ ἡμῖσιν.

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐν Γαλατῶν, ὁδῷ Χαριτοῦ,

Ἄρ. 12.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης

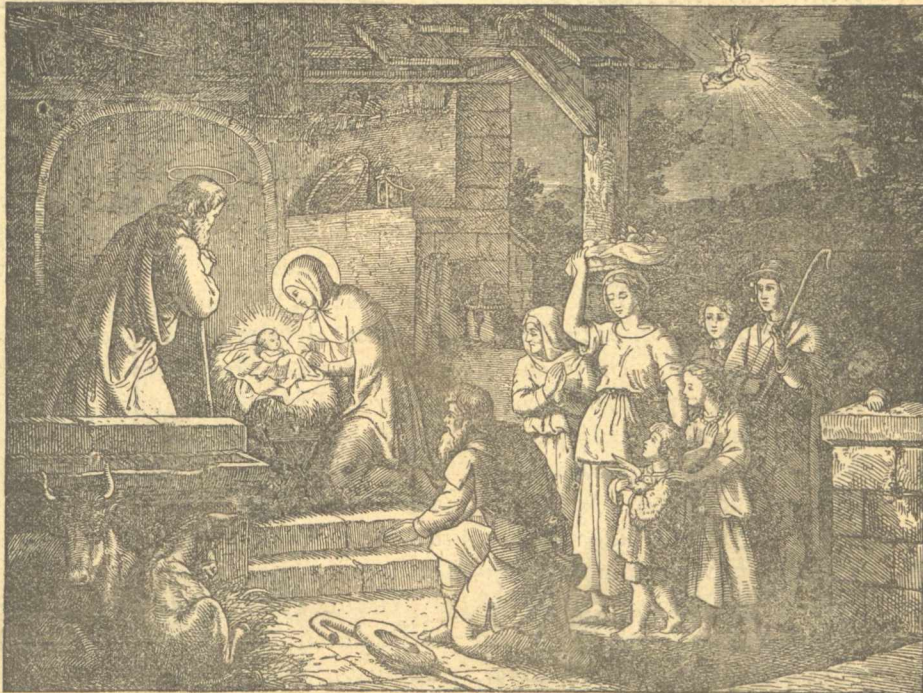
Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ὅρα ποῦ πλησιάζουν τὰ Χριστούγεννα, τὰ ὅποια μὲ τόσῃ ἀνυπομονῇ

Θὰ σᾶς ἦτο προτιμότερον βέβαια τὴν συνομιλίαν αὐτὴν νὰ τὴν ἐκάμνατε μὲ τὸν

σίαν περιμένετε, — ὦ, τὸ γνωρίζω, ἤμην καὶ ἐγὼ μία φορὰ παιδί! — ἄς συνομιλήσωμεν ὀλίγον περὶ τῆς σπουδαιότητος αὐτῆς θρησκευτικῆς μας ἑορτῆς.

αἰδεσιμώτατον Παπᾶ-Σπύρον, ἀλλὰ τί νὰ γείνη θὰ τὴν κάμωμεν τώρα μαζῇ; ἐξήλευσα τὴν ἀγάπην, τὴν ὅποιαν εἰς τὰ γράμματά σας φανερώνετε πρὸς ἐκεῖνον καὶ

θέλω και ἡμεῖς νὰ γνωρισθῶμεν ὀλίγον.

Εἶπα πρὸ ὀλίγου ὅτι τὰ Χριστούγεννα εἶνε ἡ σπουδαιότερα τῶν θρησκευτικῶν μας ἑορτῶν ἔπρεπε νὰ εἶπω ὅτι εἶνε τὸ τρανότερον δείγμα τῆς Θείας Προνοίας, τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἐξ ἀπείρου ἀγαθότητος ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον, ἔθεσεν αὐτὸν ἐν τῷ Παραδείσῳ καὶ κατέστησεν αὐτὸν κύριον τῆς πλάσεως· καὶ ὅτε οὗτος ἡμάρτησεν, ὀργίζεται μὲν ὁ Θεὸς κατ' αὐτοῦ καὶ διώκει αὐτὸν ἀπὸ τὸν Παράδεισον, ἐν τῇ ἀπείρῳ ὁμῶς Αὐτοῦ ἀγαθότητι ἀποφασίζει νὰ σώσῃ τὸ πλάσμα Του καὶ στέλλει τὸν μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱὸν νὰ διδάξῃ, νὰ συμβουλεύσῃ, νὰ ἐπιφέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ὅτε ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν εἰς τὸν κόσμον ἐν φάτνῃ ζώων, ἐν Βηθλεὲμ ταπεινῷ χωρίῳ τῆς γῆς Ἰούδα, ἐγεννήθη ὑπὸ τῆς Παρθένου Μαρίας ὁ Προαιώνιος. Τὴν γέννησιν αὐτοῦ μαρτυροῦσι παρ' Ἀγγέλων πρῶτοι οἱ ποιμένες, οἵτινες κατῴκουν ἐκεῖ πλησίον καὶ ἐλθόντες προσεκύνησαν τὸ Ἅγιον βρέφος. Κατόπιν Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν, ὀδηγούμενοι ὑπὸ ἀστέρος, ἔφθασαν εἰς τὴν Βηθλεέμ, ἵνα προσκυνήσωσι τὴν γέννησιν «Βασιλέως», ὡς ἡρμήνευσαν ἐκ τῆς ἀσυνήθους ἐμφανίσεως τοῦ ἀστέρος. Ἐκ Βηθλεέμ, κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ Πατρός, μεταβαίνει ὁ τέκτων Ἰωσήφ μετὰ τῆς Θεοτόκου εἰς Αἴγυπτον, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν καταδίωξιν τοῦ Ἡρώδου, ὅστις ἐζήτει ν' ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ φονεύσῃ τὸ Παιδίον, ἵνα μὴ τοῦτο ἀφαιρέσῃ τὸν βασιλικὸν του θρόνον.

Πόσας φορές ἀνεγνώσατε καὶ ἠκούσατε νὰ σὰς διηγῶνται τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ! Δύνασθε βέβαια ὅλοι νὰ τὴν διηγήθητε μετὰ ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς καὶ τὸ σχῆμα τῆς φάτνης σὰς εἶνε γνωστὸν, τῆς φάτνης, ἣτις ἐχρησίμευσεν ὡς κοιτῆς τοῦ Θεοῦ Παιδίου καὶ παρὰ τὴν ὁποῖαν βοῦς καὶ ὄνος, ἄλογα ζῶα, εἰκονίζονται θερμαίνοντα διὰ τῆς πνοῆς τῶν τῶν ψυχρὸν σπῆλαιον. Ὅλα τὰ γνωρίζετε καὶ τὰ ὀνό-

ματα τῶν Μάγων ἀκόμη, καὶ ὁμῶς κατ' ἔτος μετ' εὐχαριστήσεως καὶ συγκινήσεως ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἀνάγνωσιν αὐτὴν, βλέπετε τὴν εἰκόνα, τὴν παριστῶσαν ἐν τῇ φάτνῃ τὸν Μικρὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν Παναγίαν Αὐτοῦ Μητέρα. Ἐγώ, μολονῶτι πολλὰ Χριστούγεννα ἕως τώρα ἐώρτασα, καὶ τώρα ἀκόμη ἐνῶ γράφω τὰς ἀπλὰς αὐτὰς γραμμάς, αἰσθάνομαι νὰ γεμίξῃ τὴν καρδίαν μου γλυκεῖα συγκινήσις, ἀναμειγμένη μὲ θαυμασμόν, ὅταν συλλογίζομαι τὴν τόσῃν τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητα. Ὡ, τί θ' ἀνταποδώσωμεν εἰς τὸν Κύριον ἀντι πάντων, τὰ ὅποια ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς!; Πῶς θὰ τοῦ δεῖξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας, διὰ τὴν τόσῃν πρὸς ἡμᾶς μέριμνάν του!

Δὲν ζητεῖ ὁμῶς ἀκατόρθωτα παρ' ἡμῶν ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατήρ. Τοὺς ἄνθρώπους δυσκόλως δυνάμεθα νὰ εὐχαριστήσωμεν— ἂν καὶ πάντοτε προσέχωμεν εἰς τοῦτο—, τὸν Θεὸν ὁμῶς πολὺ εὐκολώτερον, τοσοῦτον εὐκολώτερον καθ' ὅσον ζητοῦντες νὰ εὐχαριστήσωμεν Αὐτὸν καὶ πράττοντες κατὰ τὸ Θεῖον θέλημά του—ἔργα ἀγαθὰ—, αἰσθανόμεθα πρωτίστως μίαν ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν καὶ ψυχικὴν γαλήνην, ἣτις δὲν ἐπιτυγχάνεται δι' ὅλων τῶν ὑλικῶν θησαυρῶν, καὶ ἦν ὁ αἰσθανόμενος δὲν ἀνταλλάσσει μὲ τίποτε γήινον, τόσον εἶνε ἀνωτέρα καὶ πολυτιμότερα!

Ὅλοι οἱ χριστιανικοὶ λαοὶ ἐορτάζουσι μεγαλοπρεπῶς τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ. Πληγόνω τὴν ἐθνικὴν σας φιλοτιμίαν— καὶ ἡ ἐμὴ πάσχει οἰκτρῶς—ἀναγράφω ὅτι ἡμεῖς ἐορτάζομεν αὐτὴν ὑποδεέστερον τῶν ἄλλων. Ὅχι κατὰ τὴν οὐσίαν βέβαια, δὲν εἶμαι βλάσφημος, ἀλλὰ κατὰ τὸν ἐπουσιώδη ἐξωτερικὸν τύπον.

Ὅλοι οἱ δυτικοὶ λαοὶ καὶ πρὸ πάντων οἱ Γερμανοί, ἔχουσι τὸ ἔθιμον κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων νὰ στολίζωσι μὲ φῶτα δένδρον καὶ ἐπ' αὐτοῦ νὰ κρεμῶσι διάφορα δῶρα διὰ τὰ παιδιά καὶ διὰ τοὺς μεγάλους. Παριστᾷ τὸ δένδρον τοῦτο τὸν Χριστὸν, τὸ δένδρον τῆς ζωῆς, τὰ φῶτα, τὸ φῶς, ὅπερ διὰ τῆς γεννήσεως

τοῦ Χριστοῦ ἐφώτισε τὴν ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας ἐσκοτισμένην τοῦ ἀνθρώπου διάνοιαν καὶ τὰ δῶρα, τὰ **θεῖα δῶρα**, ἅτινα ὁ Χριστὸς διένειμεν εἰς τοὺς ἄνθρώπους, ἥτοι τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, τὴν σωτηρίαν, τὸν Παράδεισον; Ἴσως.

Παρ' ἡμῖν δὲν διεδόθη τὸ ὠραῖον ἔθιμον τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγέννων· αἱ ὀλίγοι οἰκογένειαι, αἵτινες παρεδέχθησαν αὐτό, κατηγορήθησαν ὡς ξενόζηλοι, γνωρίζετε τί θὰ εἴπῃ ἡ λέξις, αἱ; Ἀλλὰ μήπως εἶνε ἀμάρτημα ἂν ζηλώσωμεν κάτι τι καλὸν ἐκ τῶν ξένων ἐθίμων καὶ μεταγάγωμεν αὐτὸ εἰς τὰ ἡμέτερα, ἐλάχιστον

τόκον λαμβάνοντες παρ' ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους τόσα καὶ τόσα ἐδώσαμεν ἕως τώρα;

Πιθανόν τινες ἀπὸ σὰς νὰ συνειθίζητε τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων ἄλλοι, οἱ πλεῖστοι, θὰ ἐορτάσῃτε ἄνευ αὐτοῦ, ὅχι ὀλιγώτερον φαιδρῶς διὰ τοῦτο. Μὴ σὰς μέλει! Διὰ τὸν Χριστὸν αὐτὰ σημασίαν δὲν ἔχουσιν· ὁ Χριστὸς θέλει **καρδίαν καθαρὰν καὶ ἔργα ἀγαθὰ**, ἵνα δοξάζεται τὸ Ἅγιον Αὐτοῦ ὄνομα.

Καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τοὺς δὲ εὐχεται *Καλὰ Χριστοῦ γεννα*
Ὁ Φίλων.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

Μεσάνυχτα! Τὰ σήμαντρα
Φαιδρὰ ἀντιλαλοῦνε·
Καὶ τοὺς πιστοὺς στὴν ἐκκλησιά
Μὲ τὴ φωνὴ τους τὴ γλυκεῖα
Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴ γέννησι
Ὅλους τοὺς προσκαλοῦνε.

Στὸ κρεβατάκι σιγανὰ
Μία μαμὰ σιμῶνει.
Τ' ἀγόρι της γιὰ μιὰ στιγμήν
Μ' ἀγάπη καμαρώνει
Καὶ φιλιὰ στὸ μέτωπο
Γλυκὸ τὸ ἐξυπνᾷ.

Σηκώσου, ἀγγελουδί μου·
Οἱ κώδωνες σημαίνουν
Εἶν' ὦρα ποῦ στὴν ἐκκλησιά
Οἱ ἄνθρωποι πηγαίνουν
Νὰ προσκυνήσουν τὸ Χριστό,
Ποῦ ἦλθε εἰς τὴ γῆ.
—Μαμὰ μου, τὰ ματάκια μου.
Νυστάζουνε ἀκόμα·

Λιγάκι ἀκόμα ἄφες με
Εἰς τὸ ζεστό μου στρώμα·
Μ' αὐτὸ τὸ κρύο τὸ πολὺ
Πῶς θὰ νὰ σπικωθῶ;

— Παιδί μου, ὁ καλὸς Χριστὸς
Γεννήθηκε παιδάκι
Σὲ φάτνῃ καὶ ἀπέθανε
Γιὰ ἡμᾶς εἰς τὸ σταυρό.
Νὰ ὑποφέρῃς δὲν τολμᾷς
Καὶ σὺ γιὰ Αὐτὸν λιγάκι;

— Χριστούγεννα! Διές, ξέχασα!
Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴ χάρι
Ποῦ θὰ μὲ κάμῃ νὰ γενῶ
Μιὰ μέρα παλληκᾶρι
Ποῦ μοῦδῶκε ἓνα θησαυρὸ
— Ἐσὲ καὶ τὸν μπαμπᾶ μου—
Ξεχνῶ καὶ ὕπνο καὶ καιρὸ,
— Σηκώθηκα, μαμὰ μου!

Φίλων.

ROBINΣΩΝΕΤΤΑ

(Συνέχεια· ἴδε Φυλλ. 4)

H ρχισα τότε νὰ τρέχω ἕως ὅτου ἐβγῆκα ἀπὸ τὴν πόλιν. Δὲν ἤξεύρω ἂν μὲ ἐκυνήγησαν. Ἐκάθισα κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον, ἤρχισα νὰ κλαίω, διότι ἤμουν τόσο ἄτυχῃ καὶ ἐσυλλογίσθηκα· «Τώρα τί

θὰ κάμω; ποῦ θὰ ὑπάγω; Ἄν ἐπιστρέψω εἰς τὴν κυρίαν καὶ διηγηθῶ εἰς αὐτὴν ὅτι ἔγεινε, θὰ μὲ φέρῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν κυρίαν Χρυσοχέρη, αὐτὴ θὰ εἴπῃ ὅτι ἐγὼ ἔπταισα, καὶ τότε θὰ ὑποφέρω περισσότερα. Ὅχι, δὲν θέλω νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν κυρίαν.»

Ὁ ἥλιος ἦτο ὠραῖος, ἔβλεπα τὴν ἐξοχὴν, τὰ δένδρα, τὰ σιτάρια, τὰ βουνά, τοὺς δρόμους,

τὰ πουλιά, τὰ ὅποια ἔπετοῦσαν καὶ ἐγνώρισα τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποιον μὲ ἔφεραν εἰς τὴν πόλιν. Τότε εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: «Ὡς ἐπιστρέψω εἰς τὸ χωρίον μου. Ἀλλὰ ἐφοβήθηκα μήπως οἱ ἄνθρωποι τῆς πόλεως ἔλθουν καὶ μὲ ζητήσουν, ἢ μήπως εἰποῦν ὅτι μὲ ἐδίωξαν.»

Νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πόλιν δὲν ἤθελα. Τότε ἐσυλλογίσθηκα: «Λοιπὸν! ὡς ὑπάγω μακρὰν, πολὺ μακρὰν διὰ νὰ μὴ ἔμπορέσουν οἱ ἄνθρωποι τῆς πόλεως νὰ μὲ εὔρουν. Ἐπειτα θὰ ζητήσω μίαν θέσιν... καὶ θὰ ἰδῶ ἂν καὶ αὐτὴ θὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὰς ἄλλας τρεῖς.»

Τότε ἐσηκώθηκα καὶ ἐξεκίνησα. Ἐπειτα ἤρα ἕνα μεγάλον δρόμον καὶ ἐπεριπατοῦσα ἕως τὸ βράδυ...

— Καὶ δὲν ἔφαγες τίποτε, εἶπεν ὁ Πέτρος.

— Ἐπαίρνα σιτάρι, τὸ ἔτριβα εἰς τὰ χεῖρά μου καὶ τὸ ἔτριωγα. Ἦτο πολὺ καλόν. Ἐπειτα ἔβρισα τὰ μαλλιά μου καὶ ἤμην εὐχαριστημένη.

— Καὶ τὴν νύκτα ποῦ ἐκοιμήθης;

— Τὴν νύκτα ἐβῆκα μέσα εἰς ἕνα μικρὸν δάσος πολὺ πυκνόν, ἐκάθησα κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρον, ἔκαμα τὴν προσευχὴν μου καὶ ἐσυλλογίσθηκα τὴν μητέρα μου, τὴν ἐξαδέλφην μου Μαριγὼ καὶ τὸν ἀδελφὸν μου Ἀνδρέαν...

— Καὶ δὲν ἐφοβήθης;

— Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐφοβήθηκα ὀλίγον, διότι ἦτο σκοτεινόν... Ἀλλ' ἔβλεπα ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μου, μέσα ἀπὸ τοὺς κλάδους, ἕνα εὐμορφὸ καὶ λαμπρὸ ἄστρο, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὡς ἂν νὰ ἐκινεῖτο. Τὸ παρατηροῦσα καὶ ἐνόμιζα ὅτι καὶ αὐτὸ μὲ παρατρῆει καὶ ἐσυλλογίσθηκα: «Μήπως εἶνε κανένας ἀγγέλους καὶ μὲ βλέπει διὰ νὰ μὴ φοβοῦμαι;»

Τότε εἶπα εἰς τὸ ἄστρον: Ὄρειον ἄστρον, βλέπε με καλά. Οὔτε κακὴ εἶμαι, οὔτε κλέφτρα, οὔτε ὀκνηρά. Μόνον μὲ ἐκακομεταχειρίζοντο καὶ δι' αὐτὸ ἐφυγα. Ἀλλὰ θὰ εἶμαι φρόνιμη, πολὺ φρόνιμη, θὰ ἐργασθῶ καὶ δὲν θὰ ζητιανεύω. Καλόν μου ἄστρον, βλέπε με καλά.»

Καὶ τὸ ἄστρον μὲ παρετῆρει καὶ μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐγέλα. Καὶ τότε πλέον δὲν ἐφοβούμην. Ἐπειτα... ἀπεκοιμήθηκα... Τὸ πρῶν ἐκρύονα καὶ ἀπὸ τὸ κρῦον ἐξύπνησα. Τότε ἐσηκώθηκα, ἐκαθάρισα τὰ μαλλιά μου, διότι ὑπῆρχον ἐπάνω εἰς αὐτὰ χόρτα καὶ χώματα καὶ ἐξεκίνησα. Ἀπὸ τὸ πρῶν ἐπεριπατοῦσα, ὅταν δὲ ἐφθασα ἐκεῖ ἐπάνω καὶ εἶδα τὰ χωριὰ ἐσυλλογίσθηκα: «Θὰ ζητήσω ἐργασίαν εἰς τὸ πρῶτον χωρίον, τὸ ὅποιον θὰ ἀπαντήσω. Ἄν

δὲν μὲ θελήσουν, θὰ ὑπάγω εἰς ἄλλο χωρίον.»

Καὶ ἔπειτα σὰς ἤρα καὶ ἔμεινα μαζὶ σὰς. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία μου.

5.

ΤΟ ΚΟΝΤΟ ΑΧΥΡΟ

— Τώρα, εἶπεν ἡ Μαρία, θὰ ἐλθῆτε βέβαια μαζὶ μου. Μοῦ εἶπατε ὅτι θὰ μὲ βοηθήσετε διὰ νὰ εὔρω ἐργασίαν.

— Ναι, ναι, μείνε ἡσυχῆ, ἀπήντησαν τὰ παιδιά.

— Θὰ ἔλθης, εἰς τὸ σπῆτί μας, εἶπε τὸ ἕν, καὶ θὰ σὲ πάρῃ ὁ πατέρας μου διὰ νὰ βόσκησῃ τὰ πρόβατά μας.

— Ὁ θεὸς μου ὁ κάπηλος, εἶπεν ἕν ἄλλο, ζητεῖ μίαν μικρὰν ὑπηρετρίαν.

— Ἡ ἐξαδέλφη μου, εἶπε τρίτον παιδίον, κουβαριάζει μαλλὶ καὶ θὰ σὲ μάθῃ τὴν τέχνην της.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Πέτρος, τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ ἔλθῃς μαζὶ μου. Ἡ μητέρα μου εἶναι καλὴ γυναῖκα, ξενοπλύνει καὶ θὰ σοῦ δώσῃ ἐργασίαν.

— Πῶς τὸ λέγεις αὐτό; παρετῆρησεν ἕν ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα παιδιά, πῶς θὰ πλύνῃ μὲ τὰ μικρὰ χεῖρα της;

— Καλλίτερα εἶναι νὰ κουβαριάζῃ μαλλί, αὐτὴ εἶναι ἐργασία μικροῦ κοριτσιοῦ, νὰ βόσκη πρόβατα, νὰ γείνη ὑπηρετρία ξενοδοχείου, νά...

Ὁ Πέτρος εἶδε διὰ πρώτην φοράν ὅτι ἐπολέμου τὴν γνώμην του, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα παιδιά δὲν συνεφώνουν μεταξύ των. Τότε ἡ μικρὰ εἶπεν:

— Ἀλλὰ συμφωνήσατε λοιπὸν.

— Αὐτὸ ποῦ λέγει αὐτός εἶναι . . .

— Ὁ, τι λέγει ἐκεῖνος εἶναι . . .

— Χά! χά! χά! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία γελώσα. Κάμνετε πολὺν θόρυβον καὶ δὲν συμφωνεῖτε. Θέλετε νὰ σὰς δεῖξω πῶς θὰ συνεννοηθῆτε;

— Ναι, ναι.

— Νὰ κάμωμεν τὸ κοντὸ ἄχυρο.

— Αὐτὴ εἶναι καλὴ ἰδέα.

— Θὰ κάμω ἐγὼ τὰ ἄχυρα. Πόσοι εἴσθε; Τοὺς ἐμέτρησεν ἔπειτα ἤρχισε νὰ συνάξῃ ἄχυρα.

Ὁ Πέτρος ἦτο λυπημένος, διότι ἐφοβεῖτο μὴ χάσῃ.

— Τώρα, μὴ βλέπετε, εἶπεν ἡ μικρὰ, ἡ ὅποια ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἐκοπτε τὰ ἄχυρα μὲ τοὺς ὀδόντας της.

— Ἐτελείωσα, προσέθηκε, παρουσιάξουσα

τὰς δύο χεῖράς της, τώρα τραβᾶτε ὁ καθείς ἀπὸ ἕνα. Θὰ κερδήσῃ τὸ μεγαλειότερον.

— Ναι, ναι, εἴμεθα σύμφωνοι.

ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι τὸ καθὲν ἀπὸ ἕν ἄχυρον. Ὅποιος ἔσυρε μεγάλον ἄχυρον ἀνέκραξε μὲ χαράν.

— Ἐκέρδησα!

Ὅστις πάλιν ἔσυρε μικρὸν ἔλεγε στενάζων.

— Δὲν εἶχα τύχην.

Τελευταῖος ἐπροχώρησεν ὁ Πέτρος. Ἐμμεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Μαρίας ἕν μόνον ἄχυρον. Ἡ χεὶρ τοῦ Πέτρου ἔτρεμεν, ἐνόμιζε δὲ ὅτι ἔβλεπεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς μικρᾶς πονηρὸν μειδίαμα σημαῖνον.

— Θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν δὲν κερδήσῃς.

Τέλος ἔσυρε τὸ ἄχυρον ἀπηλπισμένος, καὶ ὅμως αὐτὸ ἦτο τὸ μεγαλειότερον ἀπὸ ὅλα.

— Ἀ! θὰ τὴν πάρω ἐγὼ! ἀνέκραξε μὲ χαράν.

Τότε παρετῆρησεν ὅτι ἡ Μαρία ἦτο εὐχαριστημένη, διότι ἐκέρδησεν αὐτός. Πολλὰ παιδιά διετείνοντο ὅτι ἡ μικρὰ ἔκαμε τοῦτο μὲ πονηρίαν, ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ φιλονεικία ἔπαυσεν. Ὁ δὲ Πέτρος ἔλαβε τὴν Μαρίαν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ εἶπεν εἰς αὐτήν:

— Ἐλα!

Ἐβάρδιζε θριαμβευτικῶς, τὰ δὲ ἄλλα παιδιά ἠκολούθουν.

6.

Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ χωρίον, εἶδον ἀρκετὰς γυναῖκας, αἱ ὅποιαι ἐκάθητο ἐξωθεν μιᾶς οἰκίας. Ἦτο πλησίον ἡ οἰκία τοῦ Πέτρου, οὗτος δὲ παρετῆρησεν, ἀλλὰ δὲν εἶδε μεταξύ τῶν γυναικῶν τὴν μητέρα του. Αἱ γυναῖκες παρετῆρουν τὴν Μαρίαν μὲ περιέργειαν, αὐτὴ δὲ ἐντραπῆ καὶ ἐφάνη ὅτι ἠθέλε νὰ σταθῆ, ἀλλ' ὁ Πέτρος τῆ εἶπεν:

— Ἡ μητέρα μου δὲν εἶνε ἐδῶ. Πηγαίνου με νὰ τὴν εὔρωμεν εἰς τὸ σπῆτι.

Αἱ γυναῖκες ἠρώτων τὰ παιδιά πὰρ ἡ το αὐτὴ ἡ μικρὰ κόρη μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά, ἀπὸ ποῦ ἤρχετο καὶ ποῦ τὴν εὔρον.

Τότε ὁ Πέτρος ἐστάθη καὶ διηγήθη εἰς αὐτάς τὴν ἱστορίαν τῆς Μαρίας. Αἱ γυναῖκες ἔλεγον:

— Ἡ ταλαίπωρη! Νὰ εἶνε τόσο μικρὰ καὶ νὰ ὑποφέρῃ τόσα!

Ἐσηκώθησαν, ἐφίλουν τὴν μικρὰν κόρη καὶ

ἐθώπευον τὴν μακρὰν κόμην της. Ὁ Πέτρος ἐχαίρετο διὰ τὴν συμπάθειαν ταύτην, τὴν ὅποιαν ἐνεποίησεν ἡ φίλη του, ἐνῶ δὲ ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ τὴν διήγησίν του, μία φωνὴ εἶπεν ὀπισθεν του:

— Πάρε τὴν, πατέρα, πάρε τὴν τὴν θέλω!

Ὁ Πέτρος δὲν ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὴν φωνὴν καμμίαν προσοχὴν. Ἀλλ' ὅταν ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, εἰς ἄνθρωπος παχὺς, κατακόκκινος, μὲ μάγουλα ἐξωγκωμένα, πλησίον τοῦ ὅποιου ἴστατο μία κόρη δεκαπέντε ἐτῶν, ἀσχημοτάτη, ἀλλὰ πλουσιῶς ἐνδεδυμένη, εἶπεν:

— Αὐτὸ τὸ μικρὸ κορίτσι πρέπει κάποιος νὰ τὸ πάρῃ εἰς τὸ σπῆτί του. Λοιπὸν τὸ παίρνω ἐγὼ. Ἐλα, μικρά, εἰς τὸ σπῆτί μου τίποτε δὲν θὰ σοῦ λείψῃ.

Ὁ Πέτρος ἐστράφη ζωηρῶς πρὸς τὸν χονδρὸν ἄνθρωπον, καὶ εἶπε μὲ ὑπερῆφανον κίνησιν τῆς τῆς κεφαλῆς λαμβάνων ἀπὸ τὴν χεῖρα τὴν μικρὰν:

— Θὰ τὴν πάρετε εἰς τὸ σπῆτί σας, κύριε Χρῆστο; ὄχι, θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ δικὸν μας τὸ σπῆτι.

— Στὸ δικὸν σας τὸ σπῆτι! ἀνέκραξεν ὁ χονδρὸς ἄνθρωπος μὲ περιφρόνησιν. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε πολὺ νόστιμον!

— Ναι, εἶπεν ὁ Παῦλος, εἴμεναμεν σύμφωνοι.

— Ἐμείνετε σύμφωνοι! Ἀλλὰ συγκατένευσε καὶ ἡ μητέρα σου; Νομίζω ὅτι πρῶτα ἔπρεπε νὰ ζητήσῃς τὴν γνώμην της.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι . . .

— Ἰδού, εἶπεν ὁ κύριος Χρῆστος, ἀκριβῶς ἡ μητέρα σου ἔρχεται καὶ θὰ τὴν ἐρωτήσωμεν. Πλησιάσατε γρηγόρα, κυρὰ Φώταινα, νὰ ἀκούσετε τὰ κατορθώματα τοῦ Πετράκη σας.

— Τί ἔκαμεν ὁ Πέτρος μου; ἠρώτησεν ἡ χήρα.

— Μία πτωχὴ κόρη ζητεῖ ἕνα σπῆτι. Ζητῶ νὰ τὴν πάρω ἐγὼ καὶ δὲν θέλει νὰ μοῦ τὴν ἀφήσῃ. Θέλει νὰ τὴν πάρῃ ὁ τὸ σπῆτί σου, ὡς νὰ μὴ ἐφθάνῃ ἡ δικὴ σας στενοχωρία. Ἀποδείξατέ μου λοιπὸν ὅτι δὲν εἰξεύρει τί λέγει.

— Ὁ κύριος Χρῆστος ἔχει δίκαιον, ἀπήντησε κοκκινίζουσα ἡ κυρὰ Φώταινα. Ἡρώτησες, μικρὸν μου, μένον τὴν καλὴν σου ψυχὴν, ἀλλὰ δυστυχῶς εἴμεθα πτωχοὶ, πολὺ πτωχοὶ, πολὺ στενοχωρημένοι, καὶ ἕνα στόμα περισσότερον . . . Τὸ θέλω πολὺ, εἶπεν ἡ χήρα παρατηροῦσα τὴν μικρὰν μὲ συγκίνησιν, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε, δὲν μποροῦμε . . .

Ὁ Πέτρος ἀφῆκε τὴν χεῖρα τῆς μικρᾶς· ὁ δὲ κύριος Χρῆστος τὴν προσεκάλεσε διὰ χειρονομίας πλησίον του καὶ εἶπεν εἰς αὐτήν·

— Ἐλα, μικρά μου, ἡ Ἰουλίττα μου καὶ ἐγὼ θὰ σὲ ἀγαπῶμεν.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Μαρία ἀξιοπρεπῶς, δὲν ζητῶ ἐλεημοσύνην, θέλω νὰ ἐργασθῶ.

— Θέλεις νὰ ἐργασθῆς, ἐπανέλαθεν ὁ κύριος Χρῆστος, πολὺ καλὰ! Ἀλλὰ ἡ κυρὰ Φώττινα δὲν δύναται νὰ σοῦ δώσῃ ἐργασίαν, ἐνῶ ἡμεῖς...

Καὶ εἶπεν εἰς τὴν θυγατέρα του.

— Δὲν λέγω καλὰ, Ἰουλίττα;

— Ναί, πατέρα, ἀπήντησεν ἡ ἄσχημος κόρη Βιζεύρις, μικρά, νὰ ράφτῃς ὀλίγο;

— Πολὺ ὀλίγον, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία.

— Τότε, αὐτὸ φθάνει, ἐγὼ θὰ σὲ μάθω.

Ἐλα.
— Μὴ πηγαίνης, ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς αὐτῆς ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος εὗρίσκετο ἀκόμη πλησίον τῆς. Ἐχει ὑπὲρ τὴν τὸν Γρηγόρη, ἐκεῖνο τὸ παλῆόπαιδο, ποῦ ἔκλειπε ταῖς φράγουλας καὶ αὐτὸς θὰ σὲ κακομεταχειρισθῇ.

— Τί θὰ μοῦ κάμῃ! ἀπήντησεν ἡ μικρὰ μειδιῶσα.

Ἐπειτα εἶπε πρὸς τὸν παχύσαρκον καὶ τὴν θυγατέρα του.

— Ἀφοῦ μὲ θέλετε, ἔρχομαι.

Καὶ ἀνεχώρησαν ὁμοῦ.

Ὁ δὲ Πέτρος ἀπεμακρύνθη ἀποτόμως διευθυνόμενος εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ προσποιούμενος ὅτι ἦτο εὐθυμος.

— Ποῦ πηγαίνεις, Πέτρε; Τὸν ἠρώτησεν ἡ μήτηρ του.

— Πηγαίνω νὰ παίξω.

— Ποῦ;

— Δὲν ἤξεύρω.

Ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ Πύργου τῆς Κουκουβάγιας, ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς ἕνα λίθον καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ὅταν ἐνύκτωσεν ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς κουκουβάγιας καὶ τότε ἐσηκώθη μὲ κίνημα τρόμου καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Η ΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΦΩΤΤΙΝΑΣ

Ὅταν ὁ Πέτρος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν εὗρισκοντο ἐντὸς αὐτῆς δύο γειτόνισσαι καὶ συνωμίλου μὲ τὴν μητέρα του.

— Ἄ! ἐφώναξεν ἡ μήτηρ του μὲ χράν, ἦλθεν!

— Πῶς! μητέρα, εἶπεν ὁ Πέτρος, ἔκλαιες; Δικτὶ ἔκλαιες;

— Δὲν εἶνε τίποτε. Ἀνησυχῶσα ἐπειδὴ ἤργησες. Ἀλλὰ δικτὶ τὰ μάτια σου εἶνε κόκκινα; Ἐλυπήθης λοιπὸν τόσον πολὺ;

— Ναί, μητέρα, ἐλυπήθηκα. Ἐνόμιζα... Ὑπέθεσα... Ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγὼ. Τέλος αὐτὰ ἐπέρασαν καὶ ἄς τὰ ἀφήσωμεν.

— Ταλαίπωρο παιδί, ἐψιθύρισε ἡ μήτηρ.

— Μὴ τὸν χαλνᾶς, εἶπεν ἡ μία γειτόνισσα, ἡ ὁποία ἦτο γραῖα.

— Τί τὰ θέλετε, κυρὰ Μαργαρίτα, εἶνε μοναχογιός.

— Καὶ γιὰ αὐτὸ τὸν κακομαθαίνης; Δὲν ἐντρέπεται νὰ κλαίῃς, ἐπειδὴ τὸ παιδί σου ἔμεινε ἐξω μίαν ὥραν ἀργότερα; Μήπως θὰ τὸν φάγουν οἱ λύκοι;

— Ἀλλὰ, καθὼς βλέπετε, κυρὰ Μαργαρίτα, ἔκλαψε.

— Μεγάλη δυστυχία! Τόσο μεγάλο παιδί νὰ κλαίῃ ὅταν τὸ μωρό! Καὶ γιατί ἔκλαψε, κυρὰ Φώττινα; Ὁμοίως πῶς θὰ ἔκλαιεν ἂν δὲν τὸν ἐχάιδευσες ὡς τώρα καὶ δὲν τὸν ἐχαλνοῦσες;

— Ἀλλὰ, κυρὰ Μαργαρίτα... εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ Πέτρου, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἐπικαλουμένη τὴν μεσολάβησιν τῆς τρίτης γυναικός, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν εἶπη τίποτε ἀκόμη.

— Ὅχι, εἶπεν αὐτῇ, ὄχι, ἀφήστε τὴν κυρὰ Μαργαρίτα νὰ ὁμιλήσῃ ὁμιλεῖ φρόνιμα. Δίδει καλαῖς συμβουλαῖς. Ἀφήστε τὴν νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ναί, ἀφήσε με νὰ ὁμιλήσω, ἐπανέλαθεν ἡ γραῖα, καὶ νὰ εἶσαι βεβαία πῶς ἀνκατώνουμαι εἰς τὰς ὑποθέσεις σου γιὰ τὸ καλὸ σου καὶ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ σου.

Ἄκουσέ με καλὰ, κυρὰ Φώττινα. Σοῦ λέγω πάλιν ὅτι σοῦ ἔλεγα καὶ προτῆτερα. Χαϊδεύεις πολὺ τὸν Πέτρον καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ τὸν κάμῃς δυστυχημένο, καὶ θὰ δυστυχίσῃς καὶ σύ. Τώρα εἶνε στὰ δεκατέσσαρα χρόνια καὶ φαίνεται πῶς εἶνε δεκαεπτὰ, ἐπειδὴ εἶνε πολὺ ἕψηλός. Βιζεύω πῶς εἶνε καλὸ παιδί, πῶς ἔχει καλὸ χαρακτῆρα, πῶς εἶνε πάντα εὐθυμος, πῶς τὸν ἀγαποῦν ὅλοι, πῶς κανένας δὲν παρεπονέθη δι' αὐτόν, πῶς κανένα δὲν ἐκακομίλησε τέλος πῶς λένε ὅλοι· Ὁ Πέτρος εἶνε καλὸ παιδί.

— Λοιπὸν, εἶπε μετ' ὑπερηφανείας, ἡ μητέρα τοῦ Πέτρου.

— Λοιπὸν περιμένε νὰ τελειώσω. Ὁ Πέτρος εἶνε καλὸ παιδί, ἀλλὰ φθάνει αὐτό; Δὲν λένε· Εἶνε προκομμένο παιδί, εἶνε ἐργατικὸ παιδί· καὶ ὅμως αὐτὸ ἔπρεπε νὰ λένε.

— Ὑπομονὴ θὰ τὸ εἰποῦν καὶ αὐτό, εἶπε καὶ πάλιν ἡ μήτηρ.

— Ναί, ἀλλὰ πότε;... Καὶ ὅμως ἕως τώρα λένε τὸ ἐναντίο. Πῶς εἶναι καλός, πῶς ἔχει καλὴ ψυχὴ, ἀλλὰ πῶς εἶναι τεμπέλης, ἀνημέροπος, πολυλογᾶς. Δὲν ἀκοῦν ὅμως μόνον τὰ λόγια. Δὲν φθάνει ἡ καλὴ ψυχὴ. Σοῦ τὰ λέγω αὐτά, κυρὰ Φώττινα, ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ, ἂν ὅμως σὲ δυσχεροῦν κλείω τὸ στόμα μου καὶ δὲν λέγω πλέον τίποτε.

— Ὅχι, κυρὰ Μαργαρίτα, σὲ παρακαλῶ νὰ τὰ εἴπῃς ὅλα. Βιζεύω πῶς εἶσαι καλὴ καὶ πῶς

μὲ ἀγαπᾶς. Σὲ παρακαλῶ μονάχα νὰ μὴν πῆς κακὸ γιὰ τὸ παιδί, ἐπειδὴ εἶνε ἐδῶ.

Τότε ὁ Πέτρος ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ παρατηρήσας μὲ ἀγαθότητα τὴν γραῖαν κατὰ πρόσωπον, εἶπε μετὰ συγκινήσεως·

— Κυρὰ Μαργαρίτα, εἰπῆτε ὅλα ὅσα ἔχετε νὰ εἰπῆτε, καὶ ἀδιάφορον ἂν εἶνε δι' ἐμὲ σκληρὰ. Μὴ φοβείσθε, ἐγὼ θὰ ὠφελῆθω ἀπὸ τὰς συμβουλάς σας.

— Ὠραία, εὖγε, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα, αὐτοὶ οἱ λόγοι ἀποδείχνουν, μικρὲ, πῶς ἔχεις καλὴ ψυχὴ. Μόνον ἡ καλὴ γῆ ἂν δὲν καλλιεργηθῇ γίνεται κακὴ. Τώρα λοιπὸν θὰ ὁμιλήσω εἰς ἐσὲ καὶ ὄχι εἰς τὴν μητέρα σου. Ἄκουσε καλὰ τί θὰ σοῦ εἰπῶ.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ο ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ

Κατὰ τινὰ ψυχρὰν ἐσπέραν τοῦ Ἰανουαρίου νέος τις ἔκρουσε τὴν θύραν μιᾶς οἰκίας τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Βοστώνης καὶ ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν κυρίαν Φραγκλίνου. Τὸν εἰσήγαγον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εὗρε τὴν γραῖαν πλέκουσαν πλησίον τῆς ἐστίας.

Ὁ νέος τῆ εἶπε τότε·

— Ἐμαθον, κυρία, ὅτι παρέχετε κατάλυμα εἰς ὀδοπόρους καὶ ἦλθον νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ φιλοξενήσῃτε αὐτὴν τὴν νύκτα.

Ἡ κυρία Φραγκλίνου παρετήρησε τὸν νέον διὰ βλέμματός οὐχί τοσοῦτον εὐμενοῦς καὶ ἀπήντησε·

— Κακῶς σᾶς ἐπιπροφύρησαν, κύριε. Δὲν εἶμαι ξενοδόχος. Διὰ νὰ ὑποχρεώσω μερικὸς βουλευτὰς τῆς ἐπαρχίας μας τοὺς δέχομαι εἰς τὴν οἰκίαν μου ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ βουλευτικὴ σύνοδος. Σήμερον μάλιστα καταλύουσιν ἐδῶ 10 βουλευταί, ὥστε ὅλαι αἱ κλῖναι εἶνε κατειλημμέναι.

Καὶ ἐξηκολούθησε πλέκουσα·

Ὁ νέος ἐσφιγξὲ τότε τὸν ἐπενδύτην του περὶ τὸ σῶμά του. Ἐτραμεν ἐκ τοῦ ψύχους, ὁ δὲ καιρὸς ἔξω ἦτο ἐλβεϊνός. Ἐπειδὴ ἡ κυρία Φραγκλίνου ἐλυπήθη τὸν νέον ἐσκέφη νὰ τὸν προσκαλέσῃ, ἕνα καθήσῃ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ θερμανθῇ. Ὅθεν τῷ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου ἕν κλῖμα· ἐκεῖνος δέ, χωρὶς νὰ περιμένῃ πολλὰς παρακλήσεις ἐνεθρονίσθη ἐπ' αὐτοῦ.

Οὐδένα ἄλλον λόγον ἀντήλλαξαν ἡ γραῖα καὶ ὁ νέος, διότι μετ' ὀλίγον ἔφθασαν οἱ βουλευταί, τοὺς ὁποίους ἐφιλοξένοι. Ἐφερον τὸν καφέ, ὁ δὲ νέος ἔλαβε

καὶ αὐτός, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι ἕνα κυαθίσκον. Μετὰ τὸν καφέν πάντες ἐσχημάτισαν κύκλον περὶ τὴν ἐστίαν καὶ ἤρχισαν συνδιαλεγόμενοι ζωηρῶς. Εἶπον πολλὰς ἀστειότητας, ὁ δὲ νέος ἀνέπτυξε τοσαύτην εὐφράδειαν καὶ τοσοῦτον πνεῦμα, ὥστε ἐφέιλκυσε τὴν συμπάθειαν πάντων.

Οὕτω παρῆλθεν ὁ καιρὸς εὐαρέστως, ἐσήμανε δὲ ἡ ὀγδόη ὥρα χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ἐνόησῃ. Ἦτο ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, ἡ δὲ κυρία Φραγκλίνου ἦτο πάντοτε ἀκριβῆς ὡς ὠρολόγιον. Καθ' ὃν χρόνον συνδιελέγοντο παρὰ τὴν ἐστίαν οἱ ἄνδρες, ἡ γραῖα ἤσχετο εἰς οἰκιακὰς ἐργασίας καὶ ὑπέθετεν ὅτι ὁ ξένος εἶχεν ἀναχωρήσει. Δύναται δὲ τις νὰ φαντασθῇ ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις τῆς ὅταν εἶδεν αὐτὸν καθήμενον εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον τῶν ξένων μετ' ἀπιστεύτου ἀναδείας.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἡ κυρία Φραγκλίνου προσεκάλεσεν εἰς παρακείμενον δωμάτιον ἕνα γέροντα βουλευτήν, τὸν ὅποτον συνήθως συνβουλευέτο, τῷ διηγήθη τὴν συμπεριφορὰν τοῦ ξένου, τῷ ὁμολόγησεν ὅτι οἱ τρόποι του ἐφαινόσαντο πρὸς αὐτὴν πολλὸ ὑποπτοί, καὶ τὸν ἠρώτησε τί πρέπει νὰ κάμῃ. Ὁ γέροντος βουλευτῆς προσεπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ καὶ εἶπεν·

— Αὐτὸς ὁ νέος ἔχει πολὺ καλὴν συμπεριφορὰν καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔμεινε, διότι δὲν ἐνόησεν ὅτι παρῆλθεν ἡ ὥρα. Καλῶς θὰ πράξῃτε ἐπομένως νὰ τὸν πάρετε κατὰ μέρος καὶ νὰ τῷ ἐπαναλάβητε ὅτι σᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν φιλοξενήσῃτε.

Τότε ἡ κυρία Φραγκλίνου προσεκάλεσε διὰ τῆς ὑπηρετρίας κατ' ἰδίαν τὸν ξένον καὶ τῷ ὑπέδειξε καὶ

πάλιν ότι δὲν δύναται νὰ τὸν κρατήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν της. Τῷ παρετήρησεν ὅτι ἡ ὥρα παρήλθε καὶ τῷ ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ φιλοξενίαν ἀλλοδαποῦ.

— Θὰ λυπηθῶ πολὺ, ἀπεκρίθη ὁ νέος, ἂν σὰς φανῶ ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον ὄγληρός. Σὰς παρακαλῶ μόνον νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃτε νὰ καπνίσω τὸ τελευταῖον σιγάρον μου μετὰ τοὺς ξένους σας καὶ ἀναχωρῶ ἀμέσως.

Καὶ ἀποῦ εἶπε ταῦτα ἐπέστρεψε πλησίον τῶν

Τελευταῖος ἐπροχώρησεν ὁ Πέτρος (Σελ. 69).

βουλευτῶν καὶ ἤρχισεν νὰ συνδιαλέγηται μετ' αὐτῶν.

Ἡ συνδιαλέξις μικρὴν κατὰ μικρὴν περιεστράφη εἰς τὰ πολιτικά, ὑπῆρξε δὲ τοσοῦτον ζωηρά, ὥστε ἐσήμανεν ἡ ἐνδεκάτη ὥρα καὶ οὐδεὶς ἐκ τῆς συναναστροφῆς παρετήρησε τοῦτο. Ἡ ὑπομονὴ ὁμῶς τῆς κυρίας Φραγκλίνου ἐξηγητήθη ἐκ τῆς τσαυτῆς ἀδικηρίας. Εἰσῆλθε τότε εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ξένον λόγους τραχυτάτους, ὅπως τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἀναχωρήσῃ πάραυτα. Ἐκεῖνος ἐζήτησε δειλῶς συγγνώμην, ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ τὸν εὐρὺν ἐπενδύτην του, ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν παρὰ τὴν ὄδον θύραν φωτιζόμενος ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίας καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης.

Σφοδρὰ καταγίγῃς εἶχε συσσωρεύσῃ εἰς τὰς ὁδοὺς στρωμά χιόνος ἐνὸς πῆχους πάχους. Ἄμα ἡ ὑπηρετρίκα ἤνοιξε τὴν θύραν ὁ ἀνεμος ἔσβησε τὸ φῶς καὶ ἐπλήρωσε χιόνος τὸ κατώφλιον τῆς θύρας. Τότε ὁ ξένος, παρατηρήσας τὴν οἰκοδεσποιναν, εἶπεν ἰκετευτικῶς πρὸς αὐτήν:

— Ἄγκλητή μου κυρία, οὐδένα ἐνταῦθα γνωρίζω. Ἄν με αὐτὸν τὸν ἄθλιον καιρὸν με διώξῃτε, θὰ χαθῶ ἀπὸ τὸ ψῦχος εἰς τοὺς δρόμους. Εὐσπλαγχχισθίτε με εἶπεν ἐν ἀπελπισίᾳ. Με τοιοῦτον και-

ρὸν οὐδὲ εἰς σκύλον θὰ ἤρνεσθε καταφύγιον.

— Μὴ μοῦ ὀμιλεῖτε περὶ εὐσπλαγχχίας, ἀνέκραξεν ἡ γραῖα με θυμὸν. Ὁ φιλεὺσπλαγχχνος εὐσπλαγχχίζεται πρῶτον τὸν ἑαυτὸν του. Ἄν αὐτὴν τὴν ὥραν ὁ καιρὸς σὰς τρομάξῃ, ποῖος σὰς εἶπε νὰ ἀργήσῃτε τόσον; Ἐπειτα, κύριέ μου, οὔτε οἱ τρόποι σας μοὶ ἀρέσκουν οὔτε τὸ πρόσωπόν σας, ἡ δὲ ἐπιμονὴ σας με κάμνει νὰ φοβοῦμαι μήπως ἔχετε κακοὺς σκοποὺς.

Ἡ γραῖα ὀμίλει τοσοῦτον μεγαλοφώνως, ὥστε ἔνεκα τῶν φωνῶν αὐτῆς ἔτρεξαν οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ προσεπάθησαν νὰ τὴν πείσουν ὅτι εἶχεν ἄδικον. Ὁ ξένος ἐράνη πρὸς αὐτοὺς εὐγενεστατος καὶ σπουδαῖος καὶ παρεκάλεσαν τὴν κυρίαν Φραγκλίνου νὰ τὸν κρατήσῃ.

Αὕτη τέλος συγκατετέθη, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδεμία κλίνη ἦτο κενή, οὗτος ἠναγκάσθη νὰ κατακλιθῇ ἐπὶ μιᾶς ἔδρας, πλησίον τῆς ἐστίας. Καίτοι οἱ ἄλλοι ἐδείκνυν μεγίστην ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν τιμιότητα τοῦ ξένου, ἡ κυρία Φραγκλίνου ὁμῶς ἐθεώρησε φρόνιμον νὰ συναθροίσῃ ὅλα τὰ πολυτίματά της πράγματα καὶ τὰ ἀργυρᾶ σκεύη καὶ νὰ τὰ παραλάβῃ εἰς τὸν κοιτῶνά της. Ἐκτὸς τούτου παρήγγειλεν εἰς τὸν μαῦρον ὑπηρετῆν της νὰ ζωσθῇ τὴν μεγάλην μάχαιστον τοῦ μαγειρείου καὶ νὰ ἐξυπνήσῃ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἤθελε κάμῃ ὁ τυχοδιώκτης ἐκεῖνος (ὡς ἐκάλει τὸν ἄγνωστον) γυμνῶν τὴν οἰκίαν. Εἶτα μετέβη νὰ κοιμηθῇ, ἀποῦ πρότερον ἠνάγκασε τὴν ὑπηρετρίαν της νὰ ἀργυρῶσῃ πλησίον της, καὶ πρὸς ἐπίμετρον ἀσφαλείας ἐπέρασεν ἐν περόνιον εἰς τὸ κλειθρον τῆς θύρας.

Ἡ κυρία Φραγκλίνου ἐκοιμήθη ὀλίγον, ἐξύπνησε πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, φρουρουμένη δὲ ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν της μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ᾗ ἔκοιματο ὁ τυχοδιώκτης, ἀλλὰ μεγαλῶς ἐξεπλάγη ὅταν εὗρεν αὐτὸν κοιμώμενον ἡσύχως ἐπὶ τῆς ἔδρας. Τότε ἤρξατο μετανοοῦσα διὰ τὰς ὑποψίας της, ἐξύπνησε τὸν νέον, τὸν ἐκαλημέρισε φιλικώτατα, τὸν ἠρώτησε πῶς διῆλθε τὴν νύκτα, καὶ τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὸ πρόγευμα. Εἶτα τὸν ἠρώτησεν:

— Ἐρχεσθε ἀπὸ μακρυνῶν μέρους;

— Ὁ νέος, ὡσεὶ ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τοῦ εὐμενοῦς τόνου, δι' οὗ τῷ ὀμίλησεν ἡ οἰκοδεσποινά, προσέθηκεν εἰς τὴν σοκολάταν του ἕνα ἔτι μεγαλείτερον βῶλον σακχαρώους, ἔλαβεν ἐν ἔτι τεμάχιον ἄρτου πεφρυγμένου, εἶτα ἀπήντησε:

— Κατοικῶ εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν, κυρία.

Ἡ γραῖα συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, εἶπε:

— Κατοικεῖτε εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν! Ἄλλὰ τότε θὰ γνωρίζετε τὸν υἱόν μου τὸν Βενιαμίν.

— Ποῖον Βενιαμίν; ἠρώτησεν ἡσύχως ὁ νέος.

— Τὸν Βενιαμίν Φραγκλῖνον, τὸν Βενιαμίν μου. Ὡ! εἶνε τὸ καλλίτερον καὶ φιλησυχώτερον τέκνον τοῦ κόσμου.

— Πῶς! Ὁ Βενιαμίν Φραγκλῖνος, ὁ τυπογράφος εἶνε υἱὸς σας; Ἄλλ' εἶνε ὁ στενώτερος φίλος μου, καὶ κατριοῦμεν μάλιστα εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον.

— Ὡ Θεέ μου! καὶ νὰ ἀφήσω τὸν φίλον τοῦ ἀγαπητοῦ μου Βενιαμίν νὰ περάσῃ ὅλην τὴν νύκτα εἰς ἐν κάθισμα, ἐνῶ ἐγὼ ἐκοιμώμην εἰς ὠραίαν κλίνην!

— Καὶ τί θὰ ἐλέγετε, ἐὰν ἐφέρεσθε με αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὸν ἴδιον τὸν υἱόν σας;

— Ἡ καρδιά τῆς μητρὸς δὲν ἀπατάται ποτὲ καὶ θὰ ἀνεγνώριζα τὸν υἱόν μου.

— Μὴ ὀμιλεῖτε με τόσῃν βεβαιότητά, προσφιλῆς μου μητέρα. Ὁ υἱὸς σας εἰρίσκεται ἐνώπιόν σας.

— Ὡ! Βενιαμίν μου! Καὶ οὔτε κ' ἐν νουήσω!...

Ὁ Βενιαμίν Φραγκλῖνος ἀναχωρήσας ἐκ τῆς πατρὸς αὐτοῦ παιδίον καὶ ἐπιστρέψας τέλειος ἀνὴρ, ἠθέλησε νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὴν ἀθῶν ἐκείνην δοκιμασίαν τὴν μητέρα του.

Ὅταν ἐγήρασεν ἠρέσκετο ἀναμιμνησκόμενος τοῦ ἐπεισοδίου τούτου τοῦ βίου του, ὅτε ἦτο τυπογράφος. Οὕτως, ἔλεγεν, ἔσχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐλύσω τὴν συμπάθειαν τῆς μητρὸς μου χωρὶς νὰ ποιήσω χρῆσιν τοῦ τίτλου μου ὡς υἱοῦ, τοῦτο δὲ οὐ μικρὸν ἐπηύξησε τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθημεν ἀμφοτέροι, διότι ἐπανεῖδομεν ἀλλήλους.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

(Διὰ μικρὰ κοράδια)

Καινούργιος χρόνος ἔφθασε
 με γέλοια καὶ χαραῖς,
 καὶ κάνει καθὼς μοῦπαρε
 μεγάλας ταῖς μικραῖς.
 Τώρα κι' ἐγὼ ποῦ ἔμαθα
 πῶς θὲ νὰ μεγαλώσω,
 μία μικρὰ ὑπόσχεσι
 εἰς ὄλους σας θὰ δώσω.
 Νά! σ' ἕνα χρόνο μοραχὰ
 θὰ μάθω νὰ διαβάω,

καὶ πάντα τὰ βιβλία μου
 με τάξι θὰ τὰ βάζω.
 Μιὰ πιθαμὴ καὶ πειὸ πολὺ
 ψηλότερη θὰ γείνω,
 καὶ ἀπὸ τώρα κι' ὕστερα
 ταῖς κοῦκλαις μου ἀγίνω.
 Τώρα ζητῶ ἀπ' ὄλους σας
 ἕνα γλυκὸ γιλάκι
 καὶ θάμ' ἐγὼ γιὰ χάρι σας
 ἕνα χρυσὸ παιδάκι.

Εἰμαρμένη.

Ο ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Φυλλ. 4).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ προηγούμενοι καὶ κύριος Βαρνάβας.

Κύριος Βαρνάβας (Φκιδρώς). ὦ, βλέπω ὅτι τὸ ἄσμά μου εὔρεν ἡχώ ἐδῶ. . . . Καλημέρα, μικροὶ μου φίλοι. Στοιχηματίζω ὅτι εἴσθε τὰ παιδιὰ τοῦ κυρίου Χρυσίδου.

Ἰουλία. Μάλιστα, κύριε, καὶ ὁ τέταρτος, ὁ Πέτρος, ἐξ ἀδελφῶς μας.

Τοτός (σιγὰ εἰς τὸν Ἰωάννην). Γνωρίζει τὸν μπαμπᾶ. Νὰ μὴ εἶνε ὁ διδάσκαλός μας ὁ ἴδιος;

Ἰωάννης (ὁμοίως τῷ Τοτῷ). Ἄνῆτε, ἀφοῦ σοῦ λέγουν ὅτι ἓνας διδάσκαλος δὲν τραγουδεῖ.

Ἰουλία. Πηγαίνετε εἰς τὸ σπῆτι, κύριε;

Κύριος Βαρνάβας. Μάλιστα, δεσποινίς, με προσεκάλεσεν ὁ πατέρας σας νὰ περάσωμεν ὀλίγον καιρὸν μαζῆ.

Πέτρος. Πολὺν καιρὸν, κύριε;

Κύριος Βαρνάβας. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς περιστάσεις. Πολὺν πιθανῶς.

Ὅλοι. Τί εὐτυχία!

Κύριος Βαρνάβας. Ναι; Καὶ γιατί;

Εὐγένιος. Διότι, κύριε, μᾶς ἀρέσκετε πολὺ.

Εἴσθε τόσο εὐθυμοί!

Κύριος Βαρνάβας. Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια· εἶμαι εὐθύμου χαρακτήρος καὶ μ' ἀρέσουν πολὺ οἱ εὐθυμοί.

Ἰωάννης. Καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ ἴδιο.

Κύριος Βαρνάβας. Τότε πιστεύω νὰ συμφωνήσωμεν πολὺ καλὰ μαζῆ. (Θωπεύων τὸν Τοτόν). Δὲν νομίζεις καὶ σὺ τὸ ἴδιο, μικρὲ μου, γιατί με κυττάζεις ἔτσι;

Τοτός. Τὸ πιστεύω, κύριε, καὶ πιστεύω περὶ τώρα ὅτι δὲν εἴσθε διδάσκαλος.

Κος Βαρνάβας. Πῶς;

Πέτρος. Περιμένομεν, κύριε, σήμερον τὸν διδάσκαλόν μας καὶ ὁ Τοτός δὲν ἐπίστευεν ὅτι δὲν εἴσθε σεις καὶ σᾶς ἐφοβεῖτο.

Τοτός. Δὲν σᾶς φοβοῦμαι ὅμως περὶ.

Κος Βαρνάβας (μειδιῶν). Καὶ πῶς τώρα ἐπιστεύσατε ὅτι δὲν εἶμαι ἐγώ;

Πέτρος. Διότι οἱ διδάσκαλοι εἶνε πολὺ διαφορετικοὶ ἀπὸ σᾶς. . . . Κανεὶς ἀπὸ ὅσους εἶδα δὲν σᾶς ὁμοιάζει.

Κος Βαρνάβας. Ἴσως ὑπάρχον πολλῶν εἰδῶν.

Εὐγένιος καὶ Πέτρος. Ὅχι, ὅλοι εἶνε ὄκληροὶ καὶ κακοί.

Ἰουλία. Ἡμεῖς τὸν μέλλοντα ἰδικὸν μας τὸν ἀντιπαθούμεν φοβερὰ.

Κος Βαρνάβας. Ἔτσι ἐκ τῶν προτέρων; Χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσατε;

Εὐγένιος. Δὲν εἶνε ἀνάγκη, κύριε. Ἐκτὸς τούτου ὀνομάζεται Βαρνάβας.

Κος Βαρνάβας (γελῶν). Ἀλήθεια;

Ἰωάννης. Καὶ καταλαμβάνετε, κύριε, ὅταν ἔχη κανεὶς τέτοιο ὄνομα. . . .

Κος Βαρνάβας. Πρέπει νὰ εἶνε μισητός, ἀν ὄχι καὶ ἄξιος μίσους Καταλαμβάνω.

Πέτρος. Δὲν εἶνε ἔτσι; Γιὰ τοῦτο θέλομε νὰ τὸν κάμωμε νὰ φύγῃ μὲ κάθε τρόπο.

Κος Βαρνάβας. Ἀλήθεια; Πῶς; Δὲν πιστεύω βέβαια νὰ τὸν δολοφονήσατε.

Ὅλοι (γελῶντες). Νὰ τὸν δολοφονήσωμεν; Χά! χά! χά!

Εὐγένιος. Δὲν θὰ τὸν δολοφονήσωμεν, ἀλλὰ θὰ τὸν ἀναγκάσωμεν νὰ φύγῃ.

Τοτός. Μακρυὰ, μακρυὰ, μακρυὰ!

Κος Βαρνάβας. Εἶμαι πολὺ περιεργὸς νὰ μάθω πῶς θὰ τὸ κατορθώσατε.

Ἰουλία. Μὰ δὲν θὰ τὸ πῆτε στὸν μπαμπᾶ, αἱ; δὲν θὰ καταχρασθῆτε τὴν ἐμπιστοσύνην μας.

Κος Βαρνάβας. Τί λόγος! Δὲν εἶμεθα φίλοι;

Ἰουλία. Ἐκάμαμεν μίαν τετραπλῆν συμφωνίαν ἐναντίον του.

Τοτός. Δὲν θέλουν νὰ μὲ μετρήσουν κι' ἐμένα κύριε, ἀλλ' ἐγὼ θέλω.

Εὐγένιος. Θὰ εἶμεθα ἀμελεῖς, αὐθάδεις, ἀνυπόφοροι τέλους πάντων.

Ἰωάννης Ὁ μπαμπᾶς λέγει ὅτι ὁ κύριος αὐτός θὰ μᾶς ἐξετάσῃ δίχως ἄλλο. θὰ τοῦ ἀπαντήσωμεν περίφημα!

Πέτρος. Ξεύρετε μὴ κωμῶδιὰ ποῦ ἔχει πολλοὺς βοσκὺς μέσα; Εἰς ὅ,τι καὶ ἂν τοῦς ἐρωτοῦσε κανεὶς, ὅλοι μαζῆ ἔλεγον. Μπέε, μπέε! Κι' ἡμεῖς τὸ ἴδιο θὰ κάμωμε. Δύο καὶ δύο πόσα κάμνουν;—Μπέε! θὰ λέγω ἐγώ.—Τί λέγεται ἀπαίρεσις; Μπέε!—Τί σχῆμα ἔχει ἡ γῆ; Μπέε!—Θὰ θυμώσῃ φοβερὰ.

Εὐγένιος. Ὅχι, ἐγὼ δὲν θὰ λέγω Μπέε. θὰ ὀμιλῶ, μὰ θὰ λέγω ὅλο βλακίσις.

Κος Βαρνάβας. Τὸ ὅποιον δὲν θὰ σοῦ εἶνε καὶ πολὺ δύσκολον, αἱ;

Εὐγένιος (προσβληθεὶς). Ἀπεναντίας, κύριε, ἐγὼ εἶμαι πολὺ ἐξυπνος. (Ὁ κ. Βαρνάβας μειδιᾷ) Δὲν τὸ πιστεύετε;

Κος Βαρνάβας. Ὅχι δὰ, ἀφοῦ τὸ λέγεις ὁ ἴδιος! Θὰ ἦτο ἀγένειά μου ν' ἀμφιβάλω. (Τὰ παιδιὰ γελῶσιν· ὁ Εὐγένιος θυμόνει.—Τῆ Ἰουλίᾳ). Καὶ σεις, δεσποινίς, ποῦ φαίνεσθε τόσο εὐγενῆ καὶ περιποιητικῆ, τί θὰ κάμητε διὰ νὰ πεισματόνητε τὸν διδάσκαλόν σας;

Ἰουλία. Ὅπως ὁ Εὐγένιος· ἂν μ' ἐξετάσῃ Ἱστορίαν ἢ Γεωγραφίαν, θ' ἀνακατόνω τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν μὲ τὴν . . . ἐν τῷ Εὐρυμέδοντι ποταμῷ καὶ τοὺς Βουλγάρους μὲ τοὺς Κινέζους.

Τοτός. Ἐγὼ θὰ λέγω τὸ Β ἀντὶ τοῦ Α. Ἰωάννης. Ἐγὼ θὰ ἀπαγγέλλω τοὺς μύθους μου μονότονα, χωρὶς κόμμα καὶ τελείαν. Νά!

(Ἀπαγγέλλει μονοτόνως καὶ ἐρρίνως.)

Ἀετὸς καὶ χελώνη. (Π. Φέροντου)

—«Θὰ μὲ μάθῃς αἰετὶ μου νὰ πετῶ κι' ἐγὼ
Ἐλεγετ' ὀκνῆ χελώνη πρὸς τὸν αἰετὸ.
Θὰ σὲ μάθω ἀλλὰ πέ μου πῶς χωρὶς πτερὰ
θὰ πετάξῃς εἴα δὰ πῶς χωρὶς μὲ τὰ πτερὰ σου
Μὰ χελώνη μου στοχάσου ὅτι τὰ πτερὰ τὰ ξένα
Εἶνε πράγματα χαμένα»

Κος Βαρνάβας. (κλείων τὰ ὦτά του ὡς καὶ τὰ παιδιὰ.) Φθάνει! φθάνει! Λυπήσου καὶ τὰ αὐτιά μου καὶ τὸν μῦθον.

Ἰωάννης. Δὲν τὸν εἶπα πολὺ ἄσχημα;

Κος Βαρνάβας. Πολὺ ἄσχημα· ἀλλὰ ξεύρεις νὰ τὸν ἀπαγγεῖλῃς καλῶς;

Ἰωάννης (ζωηρῶς). Βεβαιότατα! Ὁ μπαμπᾶς δὲν ἤθελε νὰ ἀπαγγέλλωμεν ὡς μηχαναί. Ἀκούσατε καὶ κρίνατε.

Ἀπαγγέλλει μετ' ἐννοίας καὶ ὀρθότατα.)

—«Θὰ μὲ μάθῃς αἰετὶ μου
Νὰ πετῶ κι' ἐγὼ; »
Ἐλεγετ' ὀκνῆ χελώνη
πρὸς τὸν αἰετὸ.

—«Θὰ σὲ μάθω· ἀλλὰ πέ μου
πῶς χωρὶς πτερὰ
θὰ πετάξῃς; Ἐλα δὰ!—

—«Πῶς χωρὶς; Μὲ τὰ πτερὰ σου!»
—Μὰ, χελώνη μου, στοχάσου
Ὅτι τὰ πτερὰ τὰ ξένα
Εἶνε πράγματα χαμένα.

Κος Βαρνάβας. Καλὰ, μάλιστα.

Τοτός. Κι' ἐγὼ, κύριε, ξεῦρω ἀρκετὰ πράγματα· ἄρχισα τώρα νὰ διαβάζω καὶ λέξεις.

Ἰωάννης. Θὰ φυλάξῃτε καλὰ τὸ μυστικὸ μας, αἱ;

Εὐγένιος. Πρέπει δίχως ἄλλο ὁ κ. Βαρνάβας νὰ μᾶς νομίση βλάκας.

Πέτρος. Νὰ μᾶς νομίση χονδροκεφάλους ὡς ὄνους.

Τοτός. Κι' ἐγὼ θέλω νὰ μὲ νομίση γαϊδουράκι· ξεῦρω νὰ κάμω τὴ φωνή του. Γκάρ, (μιμνεῖται φωνὴν ὄνου.)

Ἰουλία. Κι' ἔτσι θὰ φύγῃ!

Εὐγένιος. Καλὸ ταξίδι, κύριε Βαρνάβα!

Ἰωάννης. Καλὸ ταξίδι, κύριε Βλαχάβα!

Κος Βαρνάβας. Ὅλα αὐτὰ καλά. Δὲν σέπτεσθε ὅμως ὅτι ὁ πατήρ σας θὰ προσλάβῃ ἄλλον διδάσκαλον;

Ὅλοι (μετ' ἀπογορευτικῆς). Ἀλήθεια!

Πέτρος (Μετὰ τινὰ στιγμήν). Θὰ τὸν παρακαλέσωμεν τόσο ὥστε

Ἰουλία. Τί, ἀφοῦ ἔχει πολλὰς ἀσχολίας!

Εὐγένιος. Ἀχι, δυστυχῶς ἀλήθεια;

Ἰωάννης. Ἐπρεπε τοῦλάχιστον νὰ μᾶς πάρῃ ἓνα καλὸν διδάσκαλον, μὰ ποῦ νὰ τὸν εὔρῃ;

Ἰουλία. Ἀ, μοῦ ἤλθε μία ιδέα! Κύριε. . . πῶς ὀνομάζεσθε, κύριε;

Κος Βαρνάβας. Ἀχιλλεύς.

Ἰουλία. Λοιπόν, κύριε Ἀχιλλεῦ, ἀφοῦ θὰ μείνητε ἀρκετὸν καιρὸν μαζῆ μας, ἂν σᾶς παρακαλέσωμεν πολὺ πολὺ νὰ μᾶς βοηθῆτε ὀλίγον εἰς τὰς μελέτας μας;

Ὅλοι. Λαμπρὰ ἡ ιδέα σου, Ἰουλία!

Ἰουλία (Θωπευτικῶς). Τί θὰ κάμητε ὅλην τὴν ἡμέραν, κύριε; Θὰ στενοχωρησθε χωρὶς ἐργασίαν. Βοηθεῖτέ μας ὀλίγον.

Κος Βαρνάβας. Νὰ ἰδοῦμε, δὲν λέγω ὄχι.

Ὅλοι. Ζήτη ὁ κύριος Ἀχιλλεύς!

Ἰωάννης. Πᾶμε νὰ τὸ ποῦμε στὸν μπαμπᾶ.

Εὐγένιος. Γρήγορα, γρήγορα.

Κος Βαρνάβας. Σιγὰ, σιγὰ! Δὲν σᾶς δίδω τὸν λόγον μου ὅμως, ἐνόσω ἔχετε τὸ σχέδιον νὰ ἦσθε ἄτακτοι καὶ ἀμελεῖς.

Πέτρος. Θεὸς φυλάξοι! θὰ ἡμεθα κακοί!

Κος Βαρνάβας (τῷ Πέτρῳ). Ἐ ἀπαντᾶτε εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις Μπέε;

Πέτρος. ὦ, μείνατε ἡσυχοί.

Κος Βαρνάβας. (Τῷ Εὐγένιῳ) Δὲν μ' ἀρέσει νὰ μοὶ λέγουν ἀνοησίας, μάλιστα· εἰ ξευπνοί.

Εὐγένιος. Δὲν ὑπάρχει πλέον φόβος.

Κος Βαρνάβας. Ούτε ν' άνακατόνουν τούς Βουλγάρους με τούς Κινέζους.

Ιουλία. Θα τούς αφήσω καθένα στην ήσυχία του έννοια σας, κύριε.

Κος Βαρνάβας. Ούτε νά άπαγγέλλουν τούς μύθους των ως παπαγάλλοι.

Ιωάννης. Θα ιδήτε, κύριε Άχιλλεΰ.

Κος Βαρνάβας. Ούτε νά λέγουν τó Β άντί του Άλφα.

Τοτός. Όχι, όχι, θα λέγω τó Α άντί του Β. (Γενική Ιλαρότης.) Θα τά λέγω όπως πρέπει, και μετά τó μάθημα θα παίζουμε, αϊ;

Κος Βαρνάβας. Θα παίζουμε, θα τραγουδούμε, θα κάμνωμεν έκδρομάς.

Όλοι. Τί εύτυχία! Ζήτω ó κύριος Άχιλλεύς.

(Έπεται τó τέλος).

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

(Δι' άγόρια)

Με τί χαρά έπρόσμενα
Νάρθη αύτή ή μέρα
Νά λάβω τρυφερά φιλιά
Και τά παιχνίδια τά παληά
Νά ρίξω πέρα—πέρα!
Γοργά περνάει ó καιρός
Μούπαν, γοργά θα μεγαλώσω,
Μά είμαι άρκετά μικρός
Κι' ως ποϋ νά γείνω σοβαρός
Κι' άλλα παιχνίδια θα παληώσω!
Μά όμως, νά! τήν ώρ' αύτή
Τόν λόγο μου σάς δίνω

Πώς λίγο τι πειó φρόνιμος
Θά προσπαθώ νά γείνω,
Και πριν άπ' τά παιχνίδια μου
Θά παίρνω τó βιβλίο
Και δίχως γρύνιας τó πρωί
Θά τρέχω στό σχολείο.
Δόστε τώρα τά δωρά μου
Και πάρτε τά φιλιά μου
Και νά μου ζήτε εύτυχεϊς
Σας εύχετ' ή καρδιά μου.

(Υπό Είμαρμένης).

ΤΑ ΚΑΣΤΑΝΑ ΤΟΥ ΜΙΜΗ

(Νηπιακόν ανάγνωσμα).

— Τί είναι αύτά ποϋ τρώγεις, Μίμη;

— Η γιαγιάκα μου έστειλε κάστανα, θεία.

Και ξέρεις πόσο τ' αγαπώ τά κάστανα;

Είνε άλλα παιδάκια, ποϋ αγαποϋν τόσο τά κάστανα όσο έγώ;

— Βέβαια, αγάπη μου, είπεν ή θεία, ξέρω κάτι πτωχά παιδάκια, ποϋ τ' αγαποϋν πολύ μά δέν έχουν μιá καλή γιαγιάκα νά τούς στέλλη.

— Τότε, θείτσα, θέλεις νά τούς δώσης αύτά; Έγώ δέν θέλω άλλα πλέον.

Και ή θεία έδωσε τά κάστανα τού Μίμη εις τά πτωχά παιδάκια.

(Έκ τού Άγγελικού).

ΣΤΗΝ ΠΗΤΤΑ

Ξανθοκόκκινη ή πήττα γύρω όλους μάς συ-
[νάζει

Τού παραμυθιοϋ σάν νάνε τó βουνό τó μαγικό·
Μ' όψι ήσυχη καθένας φαίνεται πώς τήν κυτ-

[τάζει,

Μά στά στήθη δίχως άλλο παλιό νοιώθει μυ-
[στικό.

Άρά γε σε ποιόν θα δώση

Εύτυχία και χαρά;

Ποιός θα εύρη τόν παρᾶ;

Άπό τά παληά τά χρόνια ως τó τέλος τών
[αιώνων

Άπ' τόν Άγιο Βασίλη έχει άγια εύχή:
Σ' όποιον ó παρᾶς της πέση όλον τόν κατόπιν

[χρόνον

Κάθε πόθος του νά γείνη, σ' όλα του νά εύτυχη·
Άχ, άς έπεφτεν έφέτος

Στό κομμάτι τó δικό μου,

Άχ, άς ήτο τυχηρό μου!

Άν μου έπεφτεν άχ, πόσα άπ' τήν Τύχη θα ζη-
[τούσα

Κάθε μέρα μιá καινούργια θα τής έκαμνα εύχή
"Όμως πρώτα-πρωτ' άπ' όλα θε νά τήν παρα-

[καλούσα

Στους γονείς μου νά χαρίζη πολλά έτη κι' εύ-

[τυχῆ.

Μά και δίχως νάμου πέση όμως πάλι κάθε μέρα
Άπό μέσα άπ' τή ψυχή μου τόν Θεό παρακαλώ

Στήν γλυκειά μου τή μαμάκα και σε Σέ, καλε
[πατέρα,

Νά χαρίζη εύτυχία και τó κάθε τι καλό.

Ξανθοκόκκινη ή πήττα γύρω όλους μάς συ-
[νάζει,

Τού παραμυθιοϋ σάν νάνε τó βουνό τó μαγικό·
Μ' όψι ήσυχη καθένας φαίνεται πώς τήν κυτ-

[τάζει,

Μά στά στήθη δίχως άλλο παλιό νοιώθει μυ-
[στικό.

Άρά γε σε ποιόν θα δώση

Εύτυχία και χαρά;

Ποιός θα εύρη τόν παρᾶ;

(Υπό Είμαρμένης).

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ Γυμναστικής τού Πνεύματος.

(Συνέχεια· ίδε Φυλλ. 4).

Ετερα επίσης είδη είναι ó αστήρ, ó ρόμβος,
ή πυραμίς, ó σταυρός, τó κλιμακωτόν,
τό δικτυωτόν κ. τ. λ.

(Τύπος αστέρος).

•	•	•	•
•	•	•	•
•	•	•	•
•	•	•	•
•	•	•	•
•	•	•	•
•	•	•	•
•	•	•	•

Α	Σ	Σ
Ι	Κ	Ο
Β	Ι	Μ
Ε	Ρ	Μ
Α	Ι	Ο
Ν	Π	Σ
Ο	Σ	Σ

Ν' αντικατασταθώσιν αί στιγμαί διά γραμμάτων
οὔτως ώστε καθέτως ν' αναγινώσκηται τó όνομα νή-
σου τού Αιγαίου, όριζοντίως τó όνομα άρχαίου ιεροϋ,
διαγωνίως δέ όρος τής Άσίας και άρχατος βασιλεύς.

Τó σχῆμα τού ρόμβου είναι γνωστόν και εις τούς
μεγάλους και εις τούς μικρούς μου φίλους· εις τούς
μεγάλους έκ τής Γεωμετρίας, εις δέ τούς μικρούς έκ
των γλυκυσμάτων. Ό ρόμβος δύναται νά όρισθῆ
και πεζώς, συνήθως όμως όρίζεται έμμέτρως π. χ.

Τό πρώτον και τó έσχατον παρέχει ó Ρωμαϊός·
Τό δεύτερόν μου ζήτησον εις τās άντωνυμίας.
Τό τρίτον ήτο στρατηγός· εις βασιλεύς άρχατος
Τό πέμπτον, τ' άλλο μου Θεός έκ τής Μυθολογίας.

Λύσις.

Α
Τ Ι Σ
Κ Ο Ν Ω Ν
Α Ι Ν Ε Ι Α Σ
Α Λ Ι Ο Σ
Π Α Ν.
Σ

Πυραμίδες. Άποφα-
σίσαντες ν' αφήσωσι μνη-
μεΐα άθάνατα τού πολι-
τισμοϋ τής εποχής των οί
τής Αιγύπτου βασιλεΐς,
ήγγάρευον τούς άπειλη-
τικώς πληθυνομένους εις

τήν χώραν των απογόνους τού Ιακώβ νά κατασκευά-
ζωσι πυραμίδας· τóσον κοπιώδες έργον ήτο! Η πρός
Γυμναστικήν τού πνεύματος όμως πυραμίς μας μή
σας τρομάξη, μικροί μου φίλοι· είναι άσκησις μάλλον
εύκολος, όμοιάζουσα πρός ήμισυν ρόμβον και όριζο-
μένη σχεδόν πάντοτε πεζώς· Ίδου μιá πυραμίς·

Λύσις.

Β
Δ Ε Ν
Α Γ Λ Ο Σ
Ε Ε Ν Ο Φ Ω Ν
Θ Ε Μ Ι Σ Κ Υ Ρ Α

Ν' αντικατασταθώσιν οί σταυροί διά γραμμάτων

οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκηται τὸ ὄνομα ὄπλου ἐπιθετικῶς εἰς τὴν βᾶσιν ν' ἀναγινώσκηται τὸ ὄνομα πόλεως τῶν Ἀμαζόνων, εἰς τὴν ἀμέσως ἀνωτέραν σειρὰν ἱστορικῶς, εἰς τὴν ἀνωτέρω μουσικὸν ὄργανον καὶ εἰς τὴν ἄλλην σύνδεσμος.

Εἰς τὸν Σταυρὸν τὸ γράμμα τοῦ κέντρον μόνον εἶνε κοινόν· ὡς

α)	Κ	β)	Ξ
	Λ		Ε
	Υ		Ν
	Δ Ι Ο Μ Ε Ι Α		Σ Ο Λ Ο Μ Ω Ν
	Ε		Φ
	Ν		Ω
	Η		Ν

α) Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ (ὅλα αὐτὰ τὰ σχήματα με στιγμὰς σχεδιάζονται) οὕτως ὥστε καθέτως ν' ἀναγινώσκηται τὸ ὄνομα νύμφης καὶ ὀριζοντίως ἀρχαῖος τῆς Ἀττικῆς δῆμος.

Ἐπιτετα ἔρχεται τὸ κλιμακωτόν, ὀριζόμενον ὡς ἐξῆς:

Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε εἰς τὸ δεξιὸν σκέλος ν' ἀναγινώσκηται τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Συρίας καὶ εἰς τὸ ἀριστερόν ἀρχαῖος Ῥωμαῖος· εἰς τὴν ἀνωτέρω βαθμίδα Θεὸς τῶν ἀρχαίων, εἰς τὴν μεσαίαν τὸ ὄνομα ἀρχαῖος ἑλληνικῆς ἐν Μικρασίᾳ χώρας καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ἐπίρρημα.

•		•	Δ	Α
•	•	•	Ε Ρ Μ Η Σ	
•	•	•	Π	Κ
•	•	•	Ι Ω Ν Ι Α	
•	•	•	Δ	Λ
•	•	•	Ο Π Ι Σ Ω	
•	•	•	Σ	Ν

Τὸ δικτυωτόν εἶνε τροποποίησις τοῦ κλιμακωτοῦ, ἐκ τῶν ὀρειοτέρων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εὐκολωτέρων ἀσκήσεων· ἔχει μεγάλην μετὰ τοῦ Λεξικοῦ φιλίαν, δι' αὐτὸ θὰ τὴν εὐνοήσουν οἱ λεξικόφιλοι βεβαίως.

•	•	•	•	•	•	•	•	•
•	•	•	•	•	•	•	•	•
•	•	•	•	•	•	•	•	•
•	•	•	•	•	•	•	•	•
•	•	•	•	•	•	•	•	•
•	•	•	•	•	•	•	•	•
•	•	•	•	•	•	•	•	•
•	•	•	•	•	•	•	•	•

Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε εἰς τὴν ἀνωτέρω πλευρὰν ν' ἀναγινώσκηται ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ὀριζοντίως καὶ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καθέτως τὸ ὄνομα ἐντόμου· εἰς τὴν δευτέραν ὄσπριον· εἰς τὴν τρίτην θεὸς τῶν Αἰγυπτίων καὶ εἰς τὴν τετάρτην πόλις ἀρχαῖα τῆς Ἴωνίας.

Εἰς τὰ γεωμετρικὰ σχήματα ἀνάγονται καὶ τὰ διάφορα τοῦ ἀλφαβῆτου γράμματα, Η, Δ, Ζ, Π κτλ. τῶν ὁποίων ἡ σύνθεσις οὐδὲν τὸ ἰδιαίτερον παρουσιάζει.

Ἑλληποδύμφωνα. Ἡ ἐπιτυχία ἐγκριταῖ ἐδῶ ἐν τῇ ἐκλογῇ τῆς φράσεως, ἣτις πρέπει νὰ εἶνε «ἀληθῆς» καὶ «βραχεῖα» νὰ περιέχη δὲ στοιχεῖα ἀπαντῶντα καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας λέξεις. Συνήθως τὰ παραλειπόμενα σύμφωνα ἀντικαθίστανται δι' ἀστερίσκων, πολὺ καλλίτερον ὅμως εἶνε νὰ λείψωσι τελείως οὗτοι. **Παραδείγματα·**

‘Ουο-εἰε-ουο: = ‘Ο χροσὸς εἶνε ὄρυκτόν.
 ‘Ουο-εἰε-αεο-ου-ακου: = ‘Ο ὕπνος εἶνε ἀδελφὸς τοῦ θανάτου.
 αυ-ο-υο-η-αη-ε-εου = Βραχὺς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ.

Ἐρώτηδις. Ἡ ἐρώτησις δύναται νὰ εἶνε παιγνιώδης, ἱστορικῆ, φιλολογικῆ κτλ. Εἶνε πεδῖον πλούσιον πρὸς καλλιέργειαν.

Τὰ κεκρυμμένα ὀνόματα ζῶων, πόλεων, ὀρέων κτλ., αἱ ἔπανορθώσεις, ἡ ὀυνοθεΐς λέξεων ἐκ δεδομένων συλλαβῶν καὶ τὰ διάφορα παίγνια δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσωσιν ἐδῶ· ἐν ἀνρίψητε εἰς τὰς ἐν τοῖς προηγούμενοις φυλλαδίοις ἀσκήσεις βλέμμα θὰ τὰ κατανοήσητε.

Συνηθεστάτη ἔμμετρος ἡ πεζὴ ἄτκῆσις εἶνε ὁ **Λεξιγορικός**, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ λαμβανομένη λέξις πρέπει νὰ χωρίζεται εἰς δύο (ἢ καὶ περισσοτέρας) αὐτοτελεῖς λέξεις· ὡς κίς-σός, φῶς-φόρος, Περὶ—Ἀνδρος, (Φυλλ. 1).

Ἐν τῷ **Μεταγραμματισμῷ** δι' ἀλλαγῆς ἐνὸς γράμματος προκύπτει νέα λέξις ὡς:

Βῆλος, Μῆλος· Βᾶτος, βᾶθος· Λίθος, λίπος· Λέμβος, Λέσθος κ.τ.λ.

Ἐν δὲ τῷ **Στοιχειογορῷ** δι' ἀποβολῆς ἐνὸς στοιχείου προκύπτει νέα λέξις ὡς:

‘Ὀς εἶμαι πάντες μ' ἔχουσιν· ἀν μ' ἀποκεφαλίση Στὸν ὄρναν ἐνὸς εὐρίσκονται· ἐκεῖ νὰ μὲ ζητήσης.

Ἀσις: Γαστήρ, ἀστήρ.

‘Ὁ **Συλλαβόγορικός** συγγέεται πολλάκις μετὸν **λεξιγορῶν**· ἐν τούτοις διαφέρει ἀρκετὰ· κατ' αὐτὸν πρέπει ἡ λέξις νὰ χωρίζεται εἰς συλλαβὰς ὡς **Λα-μῖ-α, Ἡ-σι-ὸ-ν** κ. λ.

Τὸ **φῶνηεντόλιπον** ὑπόκειται εἰς τοὺς αὐτοὺς καὶ τὸ **ἑλληποδύμφωνον** κανόνας.

Αἱ ὀδηγίαι μου αὐταὶ εἶναι βεβαίως σύντομοι, ἀλλὰ θὰ συμπληρώσητε τὸ ἑλλεῖπον διὰ τῆς προσπαθείας καὶ τῆς ἀσκήσεως. Ἀλλως σὲς φαντάζομαι ὄλους ἀρκετὰ εὐφρεῖς, ὥστε μετὴν ἄκραν μόνον τοῦ μίτου νὰ ἐξέλθητε ἀπὸ τὸν περιπλοκώτερον λαδύρινον.

Εἶπα **Λαδύρινον** καὶ μοῦ ἦλθε μὴ ἰδέα·
 Σὲς προσκαλῶς εἰς ἕνα μικρὸν διαγωνισμόν νὰ προσπαθήσητε νὰ μοῦ συνθέσητε ἕν εἶδος **ἀσκήσεως**, τὸ ὁποῖον νὰ ὀνομάσωμεν **Λαδύρινον**· τώρα κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν Χριστουγέννων θὰ ἔχητε βεβαίως καιρόν· δέχομαι τὰς συνθέσεις σας μέχρι τῆς 6ης Ἰανουαρίου, ἵνα δημοσιεύσω τὰ ποτελέσματα εἰς εἰς τὸ Φυλλ. τῆς 15ης τοῦ αὐτοῦ μηνός. Ἡ ἐπιτυχέστερα θὰ δημοσιεῦθῃ μετὸ ὄνομα ἢ ψευδώνυμον τοῦ ἐπιτυχόντος.

Καὶ τώρα νὰ ἴδωμεν τὸν νεότερον Δαίδαλον!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

Χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φίλων μου, οἵτινες μοὶ ἐδήλωσαν ὅτι δὲν προλαμβάνουσιν ἐμπροθέσωσιν νὰ στέλλωσι τὰς λύσεις των, δὲν θὰ δημοσιεύσω τὰς τοῦ παρελθόντος εἰς τὸ παρὸν φύλλον, ἀλλ' εἰς τὸ τῆς 31 10)βρίου· τώρα πιστεύω ὅτι ὄλοι θὰ προλάβωσι νὰ μοὶ τὰς στείλωσι.

Ἐπενθυμίζω ὅτι οἱ θέλοντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν τῶν λύσεων πρέπει, ἀν δὲν θέλωσι ν' ἀποριφθῶσι, νὰ σημειώσωσι ἐπὶ τῆς ἐπικεφαλίδος τοῦ χάρτου τὸ ὄνομα καὶ ψευδώνυμον, τὴν ἡλικίαν, ἵνα γνωρίζω μετὰ ποῖαν τάξιν διαγωνίζονται καὶ τὴν ἡμερομηνίαν. Δύο ἀδελφοὶ δὲν δύναται νὰ διαγωνισθῶσι εἰς τοιοῦτου εἶδους διαγωνισμόν χωριστά· ἀν ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας των κατατάσσονται εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν δύναται νὰ συνεργάζωνται, ἀν ὄχι, ὃ εἶς πρέπει νὰ ὀποχωρῆ εἰς τὸν ἄλλον· τώρα θὰ ὀποχωρήσῃ ὁ μεγαλύτερος ἢ ὁ μικρότερος, ὁ ἀδελφὸς ἢ ἡ ἀδελφή, αὐτὸ τὸ ζήτημα τῆς ἀβροφροσύνης καὶ τοῦ ἰποτισμοῦ σὲς ἀφίνω νὰ τὸ λύσητε μόνοι σας.

Τώρα λοιπόν, **Ἄνθος τῆς Ἡπειροῦ**, θὰ δύνασαι καὶ σὺ νὰ λαμβάνης μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν πιστεύω νὰ εἶσαι εὐχαιριστῆμένον, αἶ·—Μά, μικρῆ μου Γρηγορίε Γρηγοριάδη, καὶ σὺ Κ. Ζενιέρη, ἀφοῦ δὲν μοὶ ἐγράφατε τίποτε ἔχον ἀνάγκην ἀπαντήσεως τί νὰ σὲς γράψω; Θὰ λαμβάνητε μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν; Ἄν καί, ἀναγινώσας τὰς ὀδηγίας καὶ συμμορφωθῆτε με αὐτὰς ὡς πρωτοπέρους σὲς κάμνω τὴν χάριν νὰ φυλάξω αὐτὰς τὰς λύσεις, ἀλλὰ διὰ πρώτην καὶ μόνην φοράν.—Ἀγαπητοί μου φίλοι, ἀδελφοὶ **Ταχιντζῆ**, δὲν ἐπρόλαβα νὰ σὲς ἀπαντήσω εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, διότι ἡ ἐπιστολή σας εἰλήθη ἀργά. Σὲς εὐχαιριστῶ πολὺ διὰ τὴν τὴν σὲς ἀγάπην. Αἱ λύσεις καθ' ὅλα τακτικά μαρτυροῦσι παιδιὰ μετὰ τῆς ἀγάπης καὶ προσοχῆς.—Ἡ μικρὰ καλὴ μου φίλη **Λευκὴ Μαργαρίτα**—φαντασθῆτε!—εἶνε διευθύντρια, ἐκδότις—ἄ, ὄχι γραφεὶς ἠθέλα νὰ εἰπῶ! ἀρχισυντάκτις καὶ ὀπεύθυνος χειρογράφου ἑβδομαδιαίου περιοδικῶ φέροντος τὸν τίτλον «Φύλλον τῶν Παιδῶν». Τὸ ἀκούετε; Μὰ οἱ ὄροι τῆς συνδρομῆς· θὰ μ' ἐρωτήσητε; Δὲν τοὺς ἠξεύρω οὗτ' εἶγω· οἰοδῆποτε ὄμως καὶ ἂν εἶνε, πὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ἐγγράψης καὶ ἐμεῖ μετὰ τῶν συνδρομητῶν, χαριτωμένῃ μου **Λευκὴ Μαργαρίτα**. Τὰ παθητικὰ ῥήματα σὲ δυσκολεύουν λέγεις; Ἄ μπᾶ, ἐγὼ ἔμαθα ἀπὸ . . . ὄχι ἀπὸ τὰ λευκὰ τῆς ἐπι-

στολῆς σου ποντικᾶκια—ὄτι τώρα τὰ ὀπέταξες ἐντελῶς καὶ ὄτι καθ' ἥν στιγμὴν ἀναγινώσκω τὴν ἐπιστολήν σου τὸν ἐνεστῶτα πρέπει νὰ τὸν ἀναγνώσω ὡς παρατακτικόν.—Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐμπρακτὸν ἀπόδειξιν τῆς ἀγάπης σου, ἀγαπητέ μοι **Σορᾶν Νῆλλε**, διὰ τὸν νεὸν συνδρομητῆν, ὃν μοὶ συνέστησας πιστεύω νὰ μοὶ γράφῃ καὶ ἐκεῖνος καὶ νὰ γείνωμεν καὶ με ἐκεῖνον καλοὶ φίλοι· ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ ἀπὸ τώρα, ἀφοῦ μοὶ συνιστᾶται ἀπὸ φίλον τὸσον ἀγαπητὸν ὅσον μοὶ εἶσαι σὺ, **Σορᾶν Νῆλλε**! Ὀσον διὰ τὰς ἀσκήσεις σου ἔγε ὀλίγην ὀπομῆν.—Καὶ εἰς τὸ αὐτὸ συνιστῶ, καλέ μου **Δαφνοστέφης Ἀπολλων**. Δὲν θὰ λάβης μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν; Ἄν θὰ λάβης, μὴ λησμονῆς νὰ σημειῶνῃς καὶ τὴν ἡλικίαν σου.—**Νύμφη τοῦ Βοδπόρου** εὐγε! Ἡ ἐπιστολή σου εἶγε καταπληκτικὴν διαφορὰν ἀπὸ τὰς προηγούμενας. Βλέπεις ὄτι τὸ ζήτητύμενον ἀλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τ' ἀμελούμενον;—Ἀπεφάσισα νὰ λάβω καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν τῶν λύσεων—μοὶ γράφει ἡ **Ζαπαῖς**—καὶ νὰ προσπαθῆσω νὰ μὴ ἀφῆσω καὶ μοὶ διεδικητικῆς ἄλλῃ τὸ **βραβεῖον** τῆς ταξείω μου, διότι θέλω νὰ φέρω ἐπαξίως εἰς τὸ ψευδώνυμόν μου· noblesse oblige! Καλὴν ἐπιτυχίαν λοιπόν, παιδί μου!—Δὲν ἔλαβα ὕπ' ὄψει τὰς λύσεις σου, **Σφωματάκι τοῦ Πέραν**, διότι δὲν δηλώνεις καὶ τὸ ἀλήθες σου ὄνομα· καὶ τὴν τὴν αὐτὸ πράττεις, ὄστε, ἀν δὲν σπεύσης νὰ τὸ δηλώσης, τὴν αὐτὴν τὴν καὶ αὐταί σου αἱ λύσεις θὰ λάβωσιν.—Δὲν ἀνέγνωσες ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ τοῦ 3ου Φυλλαδίου ὄτι πρέπει νὰ γράφητε εἰς χωριστὸν χαρτί τὰς λύσεις καὶ εἰς χωριστὸν τὰς πρὸς δημοσίευσιν ἀσκήσεις, **Πύργε τοῦ Λεάνδρου**; Συμμορφώσω, σὲ παρακαλῶ, μετὴν παράκλησίν μου αὐτήν.—Ἡ **Νεράιδα τοῦ Νεῦα** ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ἂν ἡ **Γαλανόθαλαμν Νεράιδα** εἶνε γέννημα τῆς Ἀρκτου; τῆς ἐγεννήθη ἡ ἀπορία αὐτῆς ἐκ τοῦ χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Δὲν εἶμα' ἐγὼ εἰς θέσιν νὰ σοὶ ἀπαντήσω, **Νεράιδα τοῦ Νεῦα**· ἀλλὰ τὸ ξανθὸν χρώμα δὲν εἶναι ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν βορειῶν λαῶν· γενικῶς οἱ κάτοικοι τῶν κλιμάτων μας εἶνε καστανοὶ ἢ μελαχρῶνοι, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἐτι ἐποχῆς τὸ ξανθὸν χρώμα ἀπαντᾷ καὶ παρ' Ἑλλησιν· ὁ Ὀμηρος πολλαχῶς τῆς Ἰλιάδος τὸν **Μενέλαον** ὀνομάζει **Ξανθόν**, ξανθὸς παριστάνεται καὶ ὁ **Φοῖβος**. Ἡ **Νεράιδα τοῦ Βοδπόρου** ἐν τούτοις, ἣτις, ὡς μαντεύει, εἶνε μελάγχρους, ἐγεννήθη ἐν Γαλλίᾳ.—**Ἀνατέλλουσα Σελήνη** οἱ ἐν Ἰωαννῖνοις συνδρομηταί μου δὲν ἔχουσιν εἰσέτι ψευδώνυμα· ἄς περιμένωμεν λοιπόν διὰ τὴν ἐρώτησίν σου ἢ **Ἀγνὴ Καρδία** ἄς μάθῃ σήμερον ὄτι τὴν ἀσπάζεσαι. Αἱ λύσεις σου εἶνε κατὰ τὰς ὀδηγίας τακτικῶταται.—Ἀγαπητὴ μου **Ἐσρινὴ Μυρσῖνη**, νὰ εἰπῆς εἰς τὸν **Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν** ὄτι τὸν εὐχομαι περαστικά. Σὺ λοιπόν θὰ λάβης μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν τῶν λύσεων· καλῶς, διότι δύο ἀδελφοὶ εἰς αὐτὸν τὸν διαγωνισμόν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διαγωνίζωνται χωριστά· εἰς ἄλλου εἶδους τὸ πρᾶγμα διαφέρει.—Οἱ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμοὶ, ἀγαπητὴ μοι **Λευκὴ Περίστερά**, σημαίνουσι πόσας ὀρθὰς λύσεις ἔστειλεν

ὁ καθείς. Τὰς ἀσκήσεις σου ἔλαβον. — **Κῦμα τοῦ Στρομιόνο**, μετὰ μεγάλης ἀγάπης σὲ δέχομαι εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Γράφε μου ὁμῶς τακτικά. — Καὶ σύ, **Ἄνθος τῆς Καππάρεως**, τὸ ψευδώνυμόν σου ναί, ἴσως δὲν τὸ ἀρέτουν οἱ Κων. πολῖται φίλοι μου, ἀλλὰ δὲν παύει με τοῦτο νὰ εἶνε ὥρατον. ἂν ἐγνωρίζον τὴν κάππαριν μὲ τὰ χαριτωμένα λευκὰ ἄνθη της θὰ ἤλλαζον γνώμην. — Βέβαια, τὰ μαθήματα πρὸ παντός, **Ἐργατικὴ Μέλαιδα** ! Δὲν θέλω νὰ σὰς ἐμποδίζω καθόλου ἀπὸ τὴν μελέτην ! — Αὐτὴν τὴν φορὰν παράπονα δὲν ἔγω, **Φάρος τῆς Μυκόνου**. Λύσεις, ἀσκήσεις, ἀπ' ὅλα ! Καὶ κατὰ τὰς ἐορτὰς νὰ ἰδοῦμε ! Τὰ ἐγκάρδιά μου συγχαρητήρια ἐπὶ τῆ οἰκογενειακῶ εὐτυχίᾳ. — **Π. Αὐγερινέ**, πιστεύω ὅτι τώρα νὰ σοῦ ἐρχηται τακτικά ὁ «Παῖδ. Κόσμος»· ἐλπίζω νὰ γείνη; εἷς τῶν καλλιτέρων μου φίλων, ὡς ἐπιθυμεῖς· αὐτὸ ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται ! — Τὸ **Κῦμα τοῦ Στρομιόνο** καὶ τὸ **Ἄνθος τῆς Καππάρεως** παρακαλοῦν τὴν **Ζαππίδα** νὰ συγχαρῆ ἕκ μέρους των τὰς δύο συμμαθητριάς της, αἱ ὅποια ἔδωσαν ἐξετάσεις ἐν τῇ Γαλλικῇ πρεσβεΐᾳ. Ἐπιθυμοῦν ἐπίσης νὰ μάθουν ἂν ἐν τῷ Ζαππίῳ ἤρχισαν τὰ γαλλικά των αἱ μαθήτρια αὐταί. — Ἡ **Ἐσρινὴ Μυρσίνη** ἀσπάζεται τὴν **Νεράϊδαν τοῦ Νεύα**, τῆς ὁποίας ἤρρεσε πολὺ τὸ Δίνιμα· ἀντασπάζεται καὶ εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συγ-

χαρητήριά της τὴν **Νύμφην τοῦ Βοδπόρου**. — Διατί ν' ἀπελπίζησαι, **Σανδελώρ**; Τὴν μίαν φορὰν ἀπέτυχον αἱ ἀσκήσεις σου, τὰς ἄλλας θὰ εἶνε καλλίτεραι· ἀλλοίμονον ἂν τόσον εὐκόλα ἀποθαρρύνεται τις εἰς τὴν ζώην ! Μὰ διατί ἤλλαξες ψευδώνυμον ; Αὐτὸ νὰ τὸ διατηρήσης μέχρι τέλους τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦλάχιστον πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως. — **Κεραυνοδόλε Ζεῦ**, εἰς τὸ ἐξῆς νὰ γράφης τὰς λύσεις σου εἰς χωριστὸν χάρτην, ὅπως ἐσύστησα εἰς ὄλους τοὺς φίλους μου. Μάλιστα, ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου· εἶνε ἐφάμιλλον τοῦ ἰδικοῦ σου· περιμένω νὰ μοὶ γράψῃ λοιπόν. Ἄλλὰ μὲ ποίαν τάξιν διαγωνίζεσαι ; Δὲν ἐσημείωσας τὴν ἡλικίαν σου εἰς τὰς λύσεις σου. — Σοὶ τὸ εὖχομαι, **Νικηφόρε Ἄρη**· τὸ ψευδώνυμόν σου ἄλλως νίκην ἀπαιτεῖ· ἀλλὰ, ἔξυρίς, διαγωνίζεσαι εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τὴν **Ζαππίδα** τάξιν, ἣτις θὰ προσπαθήσῃ, λέγει, ἐκείνη νὰ βραβευθῇ. Μάχη λοιπὸν πεισματώδης ἐπίκειται ! — **Ἀνδορεῖ Ἀχιλλεῦ**, τὰς εὐχαριστίας σου μοὶ διεβίβασαν διὰ τὰς πρὸς σύμβουιν **Γυμναστικῆς τοῦ Πνεύματος** ὁδηγίας μου· τὴν δευτέραν ὁμῶς παρακλήσιν δὲν ἐννοῶ . . . Οἷλαι, ἀποῦ ἀπαξ ἀπέρωσα τὴν στήλην αὐτὴν εἰς τοὺς συνδρομητὰς μου, νὰ συνθέτω καὶ ἐγὼ ἀσκήσεις ; Καὶ ἴσα ἴσα τώρα, ὅτε εἶνε διαγωνισμὸς λύσεων ; Ω, φίλε μου, φυλάξου !

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

26. Αἶνιγμα.

Ὁ Ἄδης μ' ἔχει στέμμα του καθὼς κι' ὁ Ἐωσφόρος,
Κι' εἰς ὄλους τοὺς ἀμαρτωλοὺς μπορεῖς νὰ μ' ἀπαν-
[τήσης.

Οἱ ἄρπαγες μὲ ἔχουσι καὶ κάθε αἰμοδόρος.
Οἱ αἰοικοὶ δὲν μ' ἔχουσι· ἴς αὐτοὺς μὴ μὲ ζήτησης.
(Πανταχοῦ παρών).

27. Αἶνιγμα.

Εἶμαι πόλις σ' τὴν Εὐρώπῃ· ἕνα ἂν μ' ἀλλάξης γράμμα
Καὶ τὸν τόνον μου κινήσης,
Ζῶον τότε ἕκ τῶν ἄγριων θέλω γείνη ἐν τῷ ἄμα·
Σκέψου τώρα νὰ μὲ λύσης.
(Ρωβιτισωνέττα).

28. Λεξιγορῖφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶν' ἀρνητικὸν καὶ πρόθεσις τὸ ἄλλο.
Τὸ σύνολόν μου χώρα τις. Μ' εὖρες ; Δὲν ἀμφιβάλλω.
(Ἐργατικὴ Μέλαιδα).

29. Λεξιγορῖφος.

Τὸ ἡμισύ μου ἀριθμὸς
τὸ ἄλλο εἶναι λέξις·
ἄνθος σοῦ δίδω εὖσσημον,
τὰ δύο ἂν συμπλέξης.
(Ἀνατέλλουσα Σελήνη)

30. Λεξιγορῖφος.

Ἡ μουσικὴ τὸ πρῶτον μου παρέχει,
τὸ δεύτερόν μου τὴν Ρωσίαν βρέχει
ἀρχαία πόλις τ' ὄλον μου κειμέν' εἰς τὴν Ἀσίαν·
καὶ νὰ μὲ εὕρης, φίλε μου, ἐλπίζω μ' εὐκολίαν.
(Μ. Α. Ρία.)

31. Στοιχειογρῖφος.

Τὸ ἀρσενικόν μου εἶναι πτηνόν, τὸ θηλυκόν μου
ἀρχαία μάγισσα.

(Ἔστία).

32. Στοιχειογρῖφος.

Πρωτεὺς δὲν εἶμαι· πλὴν μορφὰς ἀλλάσσω μ' εὐ-
[κολίαν

Οὐδ' ἕδρα πολυκέφαλος· πλὴν ἂν μὲ ἀσπλαγχνίαν
μοῦ κόψης τὸ κεφάλι μου, νομίζεις θὰ γαθῶ·
ὡς κάλυμμά τι ζήτει με, κι' εὐθὺς θὰ εὐρεθῶ.

* Ἄν καὶ αὐτῆς τῆς κεφαλῆς ἀκόμη μὲ στερήσης
εἰς τῆς Ἑλλάδος τὰς ἀκτὰς σπεῦσε νὰ μὲ ζήτησης.

* Ἄν καὶ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν μοῦ κόψης, μύρισέ με.

* Ἄν καὶ αὐτὴν... αἶ, φίλε μου, ὑπάρχω, ζήτησέ με.
(Παρδύρα).

33. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος πάντοτε τοῦ αὐτοῦ
εἰς [τὰς κατωτέρω] ἔξ λέξεις νὰ σχηματισθῶσιν,
ἐπιτρεπομένου καὶ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι
λέξεις.

Λύκος, κρῖνον, τυρός, ἔτι, λίρα, σωροί.

34. Παίγνιον.

Ν' ἀναγνωσθῇ ἡ κατωτέρω ἐπιγραφή καὶ νὰ ση-
μειωθῇ ἡ σειρά, καθ' ἣν λαμβάνονται τὰ γράμματα·

Γ Ν Δ Μ
Ε Ν Ο Μ Ι Ε Η
Η Ι Ι Ο Ρ Φ Σ
Σ Σ Δ Ν Α

Υπεύθυνος Κ. ΒΛΟΥΣΟΣ.